

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

**Bruksela, 22 września 2021 r.
(OR. en)**

2016/0176 (COD)

PE-CONS 40/21

**MIGR 94
SOC 312
EMPL 225
EDUC 182
CODEC 745**

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: **DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz uchylenia dyrektywy Rady 2009/50/WE**

**DYREKTYWA
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2021/...**

z dnia ...

**w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich
w celu zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji
oraz uchylenia dyrektywy Rady 2009/50/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 79 ust. 2 lit. a) i b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C 75 z 10.3.2017, s. 75.

² Dz.U. C 185 z 9.6.2017, s. 105.

³ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2021 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia....

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” stawia przed Unią cele polegające na przekształceniu gospodarki w gospodarkę opartą na wiedzy i innowacji, zmniejszeniu obciążenia administracyjnego przedsiębiorstw oraz lepszym dopasowywaniu popytu do podaży na rynku pracy. Komunikat ten wskazuje na potrzebę kompleksowej polityki w dziedzinie migracji zarobkowej oraz lepszej integracji migrantów. Środki mające ułatwić przyjmowanie pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich należy rozpatrywać w takim szerszym kontekście.
- (2) W konkluzjach z dnia 26 i 27 czerwca 2014 r. Rada Europejska stwierdziła, że aby nadal przyciągać osoby utalentowane i wykwalifikowane, Europa musi zwalczyć ze światem o talenty. Należy zatem opracować strategię służącą maksymalizacji szans na legalną migrację, w tym uprościć obowiązujące przepisy.
- (3) W komunikacie Komisji z dnia 13 maja 2015 r. zatytułowanym „Europejski program w zakresie migracji”. apeluje się o obejmujący całą Unię program, który byłby atrakcyjny dla obywateli państw trzecich o wysokich kwalifikacjach, i stwierdza się, że konieczny jest przegląd dyrektywy Rady 2009/50/WE¹, aby umożliwić Unii skuteczniejsze przyciąganie talentów, a tym samym by sprostać wyzwaniom demograficznym, przed którymi stoi Unia, i rozwiązać problem niedoboru siły roboczej i kwalifikacji w kluczowych sektorach gospodarki unijnej. Apel o przeprowadzenie przeglądu tej dyrektywy został powtórzony w komunikacie Komisji z dnia 23 września 2020 r. „dotyczącym nowego paktu o migracji i azylu”, w którym stwierdzono, że reforma niebieskiej karty UE „musi przynieść rzeczywistą unijną wartość dodaną w postaci przyciągania wykwalifikowanych pracowników dzięki skutecznemu i elastycznemu ogólnounijnemu instrumentowi”.

¹ Dyrektywa Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 17).

- (4) Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 12 kwietnia 2016 r.¹ wezwał do ambitnego i ukierunkowanego przeglądu dyrektywy 2009/50/WE, w tym jej zakresu stosowania.
- (5) W komunikacie Komisji z dnia 22 maja 2014 r. dotyczącym wdrożenia dyrektywy 2009/50/WE wskazano wyzwania, na które należy odpowiedzieć. Unia powinna dążyć do stworzenia atrakcyjniejszego i skuteczniejszego programu dla pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich, obejmującego całą Unię. Podejście Unii w zakresie przyciągania takich pracowników o wysokich kwalifikacjach powinno być przedmiotem dalszej harmonizacji, a głównym narzędziem w tym względzie powinna stać się niebieska karta UE zapewniająca szybsze procedury, bardziej elastyczne i otwarte kryteria przyjmowania, a także szersze prawa, w tym łatwiejszą mobilność wewnątrz UE. Ponieważ wymagałoby to wprowadzenia istotnych zmian do dyrektywy 2009/50/WE, dyrektywę tę należy uchylić i zastąpić nową dyrektywą.
- (6) Należy stworzyć jasny i przejrzysty, obejmujący całą Unię program przyjmowania w celu przyciągania i zatrzymywania pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich oraz sprzyjania mobilności tych pracowników. Niniejszą dyrektywę należy stosować bez względu na to, czy początkowym celem pobytu danego obywatela państwa trzeciego jest zatrudnienie w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji lub inny powód, który następnie zmienia się w cel polegający na podjęciu zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Należy wziąć pod uwagę priorytety państw członkowskich, potrzeby ich rynków pracy oraz ich możliwości przyjmowania pracowników. Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać kompetencji państw członkowskich w zakresie wydawania krajowych dokumentów pobytowych innych niż niebieska karta UE do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Ponadto niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na przysługującą posiadaczowi niebieskiej karty UE możliwość korzystania zgodnie z prawem krajowym z dodatkowych uprawnień i świadczeń, które są zgodne z niniejszą dyrektywą.

¹ Dz.U. C 58 z 15.2.2018, s. 9.

- (7) Państwa członkowskie powinny zapewnić w przypadku niebieskich kart UE i krajowych dokumentów pobytowych do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji równe warunki działania w zakresie praw proceduralnych i prawa do równego traktowania, procedur i dostępu do informacji. W szczególności państwa członkowskie powinny zapewnić, aby poziom gwarancji proceduralnych i praw przyznanych posiadaczom niebieskiej karty UE i członkom ich rodzin nie był niższy niż poziom gwarancji proceduralnych i praw przysługujących posiadaczom krajowych dokumentów pobytowych. Państwa członkowskie powinny również zapewnić, aby wnioskodawcy ubiegający się o niebieską kartę UE nie znajdowali się w mniej korzystnej sytuacji niż wnioskodawcy ubiegający się o krajowe dokumenty pobytowe w zakresie procedur zatwierdzania pracodawców oraz aby wnioskodawcy ci nie byli zobowiązani do uiszczania wyższych opłat za rozpatrzenie ich wniosku. Wreszcie państwa członkowskie powinny zapewnić, aby działania informacyjne, promocyjne i reklamowe w odniesieniu do niebieskiej karty UE były podejmowane na podobną skalę jak czynią to w przypadku krajowych dokumentów pobytowych, na przykład w zakresie informacji zamieszczanych na krajowych stronach internetowych dotyczących legalnej migracji oraz kampanii informacyjnych i programów szkoleniowych dla właściwych organów ds. migracji.
- (8) W celu wzmocnienia i promowania systemu niebieskiej karty UE oraz przyciągania pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich zachęca się państwa członkowskie do nasilenia działań reklamowych i kampanii informacyjnych dotyczących niebieskiej karty UE, w tym w stosownych przypadkach, działań i kampanii skierowanych do państw trzecich.

- (9) Stosując niniejszą dyrektywę państwa członkowskie nie mogą dyskryminować ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub inne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną, zgodnie z wymaganiami w szczególności dyrektyw Rady 2000/43/WE¹ oraz 2000/78/WE². Aby zasada niedyskryminacji była skuteczna, posiadacze niebieskiej karty UE doświadczający jakiegokolwiek dyskryminacji, w tym na rynku pracy, powinni mieć możliwość dochodzenia roszczeń i składania skarg zgodnie z prawem krajowym.
- (10) Uwzględniając sprawozdanie Eurostatu z dnia 21 lutego 2020 r. zatytułowane „Hard-to-fill ICT vacancies: an increasing challenge” [Trudne do obsadzenia wakaty ICT: coraz większe wyzwanie] oraz zawarte w nim wnioski dotyczące powszechnego niedoboru wysoko wykwalifikowanych pracowników w sektorze technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) na rynkach pracy państw członkowskich, wyższe umiejętności zawodowe należy uznać za równoważne z kwalifikacjami uzyskanymi w ramach kształcenia na poziomie wyższym do celów ubiegania się o niebieską kartę UE na dwóch wyższych stanowiskach: kierownicy do spraw usług technologii informacyjno-komunikacyjnych (Międzynarodowy Standard Klasyfikacji Zawodów (klasyfikacja ISCO)-08, symbol 133) oraz specjaliści do spraw technologii informacyjno-komunikacyjnych (klasyfikacja ISCO-08, symbol 25). Biorąc pod uwagę, że ukończenie studiów licencjackich trwa co najmniej trzy lata, odnośny okres wymaganego doświadczenia zawodowego powinien wynosić trzy lata. Długość tego okresu jest również uzasadniona ze względu na szybkie tempo rozwoju technologicznego w sektorze ICT oraz zmieniające się potrzeby pracodawców.

¹ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22).

² Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16).

- (11) Państwa członkowskie zachęca się do ułatwiania oceny i walidacji wyższych umiejętności zawodowych do celów niebieskiej karty UE.
- (12) Przewiduje się, że wykaz zawodów zamieszczony w załączniku do niniejszej dyrektywy może być zmieniany, w szczególności w wyniku dokonywanych przez Komisję ocen, czy należy to uczynić, na podstawie, między innymi, informacji dostarczonych przez państwa członkowskie na temat potrzeb ich rynków pracy, mając na względzie uznawanie doświadczenia zawodowego zdobytego na podstawie niniejszej dyrektywy w innych dziedzinach działalności. Komisja powinna przeprowadzać takie oceny co dwa lata.
- (13) W przypadku zawodów niewymienionych w załączniku państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjmowania wniosków o niebieską kartę UE na podstawie dowodów potwierdzających wyższe umiejętności zawodowe, poświadczone co najmniej pięcioletnim doświadczeniem zawodowym na poziomie porównywalnym z kwalifikacjami uzyskanymi w ramach kształcenia na poziomie wyższym i mające znaczenie w zawodzie lub sektorze określonych w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy.

- (14) Koncepcja zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji przewiduje, że zatrudniona osoba nie tylko posiada wysoki poziom kompetencji poświadczonych wyższymi kwalifikacjami zawodowymi, lecz także to, że pracę, którą dana osoba ma wykonywać, uważa się ze względu na jej naturę za wymagającą takich kompetencji. Podczas gdy na nowoczesnym rynku pracy bezpośredni związek między kwalifikacjami a konkretnym stanowiskiem pracy nie jest zawsze niezbędny, zadania i obowiązki związane z umową o pracę w przypadku zawodu wymagającego wysokich kwalifikacji powinny mieć tak wyspecjalizowany i złożony charakter, że poziom kompetencji wymagany do wykonywania tych obowiązków jest zazwyczaj kojarzony z ukończeniem programów kształcenia i uzyskaniem w ich wyniku kwalifikacji na poziomach 6, 7 i 8 Międzynarodowej Standardowej Klasyfikacji Kształcenia (ISCED) z 2011 r. lub, w stosownych przypadkach, na poziomach 6, 7 i 8 ogólnie równoważnych europejskich ram kwalifikacji (ERK), zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego lub, w przypadku określonych zawodów, z porównywalnymi wyższymi umiejętnościami zawodowymi.
- (15) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać prawa państw członkowskich do określenia wielkości napływu obywateli państw trzecich przybywających na ich terytorium z państw trzecich w poszukiwaniu pracy zgodnie z art. 79 ust. 5 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Na tej podstawie państwa członkowskie powinny być w stanie uznać wnioski o niebieską kartę UE za niedopuszczalne albo go odrzucić.

- (16) Beneficjenci ochrony międzynarodowej zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE¹ korzystają z szerokiego wachlarza praw, w tym prawa dostępu do rynku pracy w państwie członkowskim, które przyznało im ochronę międzynarodową. Aby poprawić ich szanse na rynku pracy w całej Unii, beneficjenci ochrony międzynarodowej o wysokich kwalifikacjach powinni mieć prawo do ubiegania się o niebieską kartę UE w państwach członkowskich innych niż to, które przyznało im ochronę międzynarodową. W tych innych państwach członkowskich osoby te powinny podlegać tym samym przepisom, które stosuje się do innych obywateli państw trzecich objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, a niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na ich status w państwie członkowskim, które przyznało im ochronę międzynarodową. Beneficjenci ochrony międzynarodowej są również uprawnieni do ubiegania się o niebieską kartę UE w państwie członkowskim, które przyznało im ochronę międzynarodową. W takim przypadku – ze względu na jasność prawną i spójność – nie należy stosować przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących równego traktowania i łączenia rodzin. Prawa te powinny być nadal regulowane przepisami dorobku prawnego w dziedzinie azylu oraz, w stosownych przypadkach, dyrektywą Rady 2003/86/WE².
- (17) Przeniesienie odpowiedzialności za beneficjentów ochrony międzynarodowej pozostaje poza zakresem stosowana niniejszej dyrektywy. Statusu ochrony i praw związanych z ochroną międzynarodową nie należy przenosić do innego państwa członkowskiego w następstwie wydania niebieskiej karty UE.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

² Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12).

(18) Aby ułatwić niezależną mobilność wewnątrz UE i działalność zawodową obywateli państw trzecich o wysokich kwalifikacjach, którzy korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się, należy zapewnić takim obywatelom państw trzecich dostęp do niebieskiej karty UE na takich samych zasadach jak każdemu innemu obywatelowi państwa trzeciego podlegającemu przepisom niniejszej dyrektywy. Uprawnienie to dotyczy osób korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się na podstawie powiązań rodzinnych z obywatelem Unii zgodnie z odpowiednim prawodawstwem i powinno mieć zastosowanie niezależnie od tego, czy dany obywatel Unii skorzystał z podstawowego prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich określonego w art. 21 TFUE oraz niezależnie od tego, czy dany obywatel państwa trzeciego był pierwotnie posiadaczem niebieskiej karty UE lub osobą korzystającą z prawa do swobodnego przemieszczania się. Tacy posiadacze niebieskiej karty UE powinni zatem być uprawnieni do podejmowania zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, do odbywania wyjazdów służbowych oraz do wyboru miejsca pobytu w różnych państwach członkowskich bez względu na to, czy obywatel państwa trzeciego towarzyszy danemu obywatelowi Unii. Prawa, jakie nabywają tacy obywatele państw trzecich jako posiadacze niebieskiej karty UE, powinny pozostawać bez uszczerbku dla praw, które mogą im przysługiwać na mocy dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹. W zakresie łączenia rodzin oraz równego traktowania powinny mieć pierwszeństwo, dla zachowania jasności prawa i spójności, przepisy dyrektywy 2004/38/WE. Wszystkie przepisy dotyczące osób korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się zawarte w niniejszej dyrektywie należy również stosować do obywateli państw trzecich, którzy korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się przyznanego im na zasadzie równorzędności z prawem przysługującym obywatelom Unii na mocy umów między Unią i państwami członkowskimi z jednej strony a państwami trzecimi z drugiej strony albo między Unią a państwami trzecimi.

¹ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

- (19) Niniejszej dyrektywy nie należy stosować do obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o prawo pobytu w państwie członkowskim jako naukowcy w celu prowadzenia projektów badawczych, ponieważ nie wchodzi oni w zakres stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801¹, która ustanowiła szczególną procedurę przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych. Niemniej jednak przebywający legalnie obywatele państw trzecich, przyjęci na podstawie dyrektywy (UE) 2016/801, powinni być uprawnieni do ubiegania się o niebieską kartę UE na podstawie niniejszej dyrektywy. Przebywający legalnie posiadacze niebieskiej karty UE powinni być również uprawnieni do ubiegania się o prawo pobytu jako naukowcy na podstawie dyrektywy (UE) 2016/801. Aby zapewnić taką możliwość, należy odpowiednio zmienić dyrektywę (UE) 2016/801.
- (20) Chociaż niniejszej dyrektywy nie stosuje się do obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie w Unii jako pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE², pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa przebywający legalnie w Unii powinni być uprawnieni do ubiegania się o niebieską kartę UE na podstawie niniejszej dyrektywy do celów innych niż te objęte zakresem stosowania dyrektywy 2014/66/UE.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze au pair (Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 21).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz.U. L 157 z 27.5.2014, s. 1).

- (21) Należy ustanowić elastyczny, kierowany popytem, jasny i zrównoważony program przyjmowania oparty na obiektywnych kryteriach, takich jak posiadanie przez wnioskodawcę umowy o pracę lub wiążącej oferty pracy na okres co najmniej 6 miesięcy, zgodność z mającym zastosowanie prawem, układami zbiorowymi lub krajowymi praktykami w odpowiednich grupach zawodowych, próg wynagrodzenia dostosowywany przez państwa członkowskie do sytuacji na rynku pracy oraz posiadanie przez wnioskodawcę wyższych kwalifikacji zawodowych lub, w stosownych przypadkach, wyższych umiejętności zawodowych.
- (22) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać krajowych procedur uznawania dyplomów. Aby dokonać oceny, czy dany obywatel państwa trzeciego posiada wyższe kwalifikacje zawodowe lub kwalifikacje równoważne, należy odnieść się do poziomów 6, 7 i 8 ISCED z 2011 r. lub, w stosownych przypadkach, do poziomów 6, 7 i 8 zasadniczo równoważnych ERK, zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego.
- (23) Zachęca się państwa członkowskie do ułatwiania uznawania dokumentów poświadczających odpowiednie wyższe kwalifikacje zawodowe danego obywatela państwa trzeciego oraz, w przypadku beneficjentów ochrony międzynarodowej, którzy mogą nie posiadać niezbędnych dokumentów, do ustanowienia mechanizmów stosownej oceny i walidacji ich wcześniejszych kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia na poziomie wyższym lub, w stosownych przypadkach, wyższych umiejętności zawodowych.

- (24) W celu zapewnienia dostatecznego poziomu harmonizacji warunków przyjmowania w całej Unii należy określić zarówno dolne, jak i górne wskaźniki uwzględniane przy ustalaniu progu wynagrodzenia. Górny i dolny limit na potrzeby ustalenia wysokości krajowego progu wynagrodzenia należy ustalić, mnożąc te dolne i górne wskaźniki przez przeciętne roczne wynagrodzenie brutto w danym państwie członkowskim. Próg wynagrodzenia powinien zostać ustalony na poziomie między dolnym a górnym limitem, po konsultacji z partnerami społecznymi zgodnie z praktykami krajowymi. Próg ten powinien określać minimalne wynagrodzenie, jakie ma otrzymywać posiadacz niebieskiej karty UE. Aby uzyskać zatem niebieską kartę UE, wnioskodawcy powinni otrzymywać wynagrodzenie równe progowi wynagrodzenia ustalonemu przez dane państwo członkowskie lub wyższe.
- (25) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustalenia niższego progu wynagrodzenia dla określonych zawodów, jeżeli dane państwo członkowskie uważa, że w ich przypadku występuje szczególny niedobór dostępnych pracowników, i gdy zawody te należą do grupy głównej 1 lub 2 klasyfikacji ISCO. W żadnym przypadku taki próg wynagrodzenia nie powinien być niższy niż równowartość średniego rocznego wynagrodzenia brutto w danym państwie członkowskim.
- (26) Zgodnie z priorytetami Nowego europejskiego programu na rzecz umiejętności, który został zamieszczony w komunikacie Komisji z dnia 10 czerwca 2016 r., w szczególności w celu lepszego dopasowywania umiejętności do potrzeb rynku pracy i rozwiązania problemu niedoboru kwalifikacji, państwa członkowskie zachęca się, by w stosownych przypadkach, po konsultacji z partnerami społecznymi, sporządziły wykazy sektorów zatrudnienia, w których występuje niedobór pracowników o wysokich kwalifikacjach.

- (27) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustalenia niższego progu wynagrodzenia dla obywateli państw trzecich przez pewien okres po ukończeniu przez nich kształcenia. Okres ten powinien mieć zastosowanie za każdym razem, gdy obywatel państwa trzeciego osiągnie poziom wykształcenia odpowiadający celom niniejszej dyrektywy, tj. poziom 6, 7 lub 8 ISCED z 2011 r. lub, w stosownych przypadkach, poziom 6, 7 lub 8 ERK, zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego. Okres ten powinien mieć zastosowanie zawsze, gdy obywatel państwa trzeciego ubiega się o pierwszą niebieską kartę UE lub o jej odnowienie w ciągu trzech lat od daty uzyskania odpowiednich kwalifikacji, a ponadto gdy obywatel ten ubiega się o odnowienie niebieskiej karty UE w ciągu 24 miesięcy od wydania pierwszej niebieskiej karty UE. Po upływie tych okresów karencji, które mogą biec równolegle, można zasadnie oczekiwać, że młodzi pracownicy zdobyli dostateczne doświadczenie zawodowe, by obowiązywał ich zwykły próg wynagrodzenia. W żadnym przypadku taki niższy próg wynagrodzenia nie powinien być niższy niż równowartość średniego rocznego wynagrodzenia brutto w danym państwie członkowskim.

- (28) Należy określić warunki wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, w tym kryteria kwalifikowalności dotyczące progu wynagrodzenia. Celem progu wynagrodzenia ustalonego przez dane państwo członkowskie nie powinno być określenie wynagrodzeń, a zatem nie powinien on wprowadzać odstępstw od przepisów lub praktyk stosowanych na poziomie państw członkowskich ani od układów zbiorowych, ani nie powinien on być stosowany jako element harmonizacji w tej dziedzinie. Wynagrodzenie wypłacane posiadaczowi niebieskiej karty UE nie powinno być niższe niż mający zastosowanie próg wynagrodzenia, ale może być wyższe, jak ustalono między pracodawcą a obywatelem państwa trzeciego, zgodnie z warunkami rynkowymi, prawem pracy, układami zbiorowymi i praktykami stosowanymi w danym państwie członkowskim. Niniejsza dyrektywa powinna w pełni respektować kompetencje państw członkowskich, w szczególności w zakresie zatrudnienia, pracy i kwestii socjalnych.
- (29) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wymagania od obywatela państwa trzeciego, by w momencie składania wniosku podał swój adres. W przypadku gdy obywatel państwa trzeciego nie zna jeszcze swojego przyszłego adresu, państwa członkowskie powinny zaakceptować tymczasowy adres, którym może być adres pracodawcy.
- (30) Okres ważności niebieskiej karty UE powinien wynosić co najmniej 24 miesiące. Jeżeli jednak umowa o pracę obejmuje okres krótszy, niebieską kartę UE wydaje się na okres co najmniej równy okresowi, na jaki zawarto umowę o pracę, przedłużony o trzy miesiące, lecz nie dłuższy niż 24 miesiące. Jeżeli obywatel państwa trzeciego posiada dokument podróży, którego okres ważności jest krótszy niż 24 miesiące lub krótszy niż okres, na jaki zawarto umowę o pracę, niebieską kartę UE należy wydać na okres co najmniej ważności dokumentu podróży. Obywatele państw trzecich powinni mieć prawo do odnowienia swojego dokumentu podróży i równocześnie posiadania niebieskiej karty UE.

- (31) Państwa członkowskie powinny odrzucać wnioski o niebieską kartę UE i powinny być uprawnione do cofnięcia niebieskiej karty UE lub odmowy jej odnowienia, jeżeli istnieje zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego. Zagrożenie dla zdrowia publicznego należy rozumieć w sposób, w jaki pojęcie to zostało zdefiniowane w art. 2 pkt 21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399¹. Podstawą odrzucenia wniosku ze względu na zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego powinno być indywidualne zachowanie danej osoby, przy czym należy przestrzegać zasady proporcjonalności. Choroba, na którą obywatel państwa trzeciego zapadł lub niepełnosprawność, jaką nabył po tym, jak został przyjęty na terytorium pierwszego państwa członkowskiego, nie powinny być wyłączną podstawą cofnięcia niebieskiej karty UE ani odmowy jej odnowienia, ani odmowy wydania niebieskiej karty UE w drugim państwie członkowskim. Ponadto państwa członkowskie powinny mieć możliwość, by nie cofnąć lub nie odmówić odnowienia niebieskiej karty UE, w przypadku gdy wymóg przedłożenia ważnej umowy o pracę lub osiągnięcia mającego zastosowanie progu wynagrodzenia nie są tymczasowo spełnione z powodu choroby, niepełnosprawności lub urlopu rodzicielskiego.
- (32) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość cofnięcia niebieskiej karty UE lub odmowy jej odnowienia, jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE nie spełnia warunków dotyczących mobilności określonych w niniejszej dyrektywie w tym w przypadkach nadużywania praw do mobilności, na przykład gdy jej posiadacz nie przestrzega dozwolonego okresu na prowadzenie działalności zawodowej, nie złożył wniosku o mobilność długoterminową w wymaganym terminie w drugim państwie członkowskim lub ubiega się o niebieską kartę UE w drugim państwie członkowskim i podjął zatrudnienia wcześniej niż to dozwolone, jeżeli jest oczywiste, że warunki dotyczące mobilności nie zostaną spełnione i wniosek zostanie odrzucony.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

- (33) Decyzja o odrzuceniu wniosku o niebieską kartę UE lub o cofnięciu niebieskiej karty UE lub o odmowie jej odnowienia powinna uwzględniać szczególne okoliczności danej sprawy i powinna być proporcjonalna. W szczególności, gdy podstawa odmowy, cofnięcia lub odmowy odnowienia ma związek z postępowaniem pracodawcy, drobne uchybienia pracodawcy w żadnym wypadku nie powinny być wyłączną podstawą odrzucenia wniosku o niebieską kartę UE, cofnięcia lub odmowy odnowienia niebieskiej karty UE.
- (34) Decyzja o odrzuceniu wniosku o niebieską kartę UE nie wpływa na prawo danego obywatela państwa trzeciego do złożenia innego wniosku. Złożenie takiego nowego wniosku nie upoważnia danego obywatela państwa trzeciego do pozostania na terytorium danego państwa członkowskiego, chyba że przewiduje to prawo krajowe.
- (35) Jeżeli wszystkie warunki przyjmowania zostały spełnione, państwa członkowskie powinny wydać niebieską kartę UE w określonym terminie. Jeżeli wydawanie dokumentów pobytowych odbywa się jedynie na terytorium państwa członkowskiego, a wszystkie warunki związane z przyjmowaniem określone w niniejszej dyrektywie zostały spełnione, to państwo członkowskie powinno wydać zainteresowanemu obywatelowi państwa trzeciego wymaganą wizę. Należy zapewnić skuteczną współpracę właściwych organów w tym celu. W przypadku gdy państwo członkowskie nie wydaje wiz, powinno przyznać zainteresowanemu obywatelowi państwa trzeciego równoważne zezwolenie umożliwiające wjazd.

- (36) Przepisy dotyczące okresu rozpatrywania wniosków o niebieską kartę UE powinny gwarantować szybkie wydawanie dokumentów we wszystkich przypadkach. Okres rozpatrywania wniosku o niebieską kartę UE nie powinien obejmować okresu potrzebnego, w stosownych przypadkach, na uznanie kwalifikacji zawodowych lub na wydanie wizy. W przypadku wygaśnięcia okresu ważności niebieskiej karty UE w trakcie procedury jej odnowienia, obywatel państwa trzeciego powinien być uprawniony do pobytu, pracy i korzystania z praw ustanowionych w niniejszej dyrektywie na terytorium państwa członkowskiego, które wydało niebieską kartę UE, do czasu wydania decyzji w sprawie wniosku przez właściwe organy, ale obywatel ten nie powinien być uprawniony do przeniesienia się do drugiego państwa członkowskiego.
- (37) Jeżeli państwo członkowskie określiło, że wniosek o niebieską kartę UE lub o mobilność wewnątrz UE ma zostać złożony przez pracodawcę, to państwo członkowskie nie powinno ograniczać gwarancji proceduralnych przysługujących danemu obywatelowi państwa trzeciego w trakcie procedury rozpatrywania wniosku ani praw przysługujących posiadaczowi niebieskiej karty UE w okresie zatrudnienia lub procedury odnowienia niebieskiej karty UE.

- (38) Wzór niebieskiej karty UE powinien być zgodny z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002¹, co umożliwi państwom członkowskim podanie informacji dotyczących warunków, na jakich danej osobie zezwala się na pracę. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zamieszczenia dodatkowych informacji w postaci papierowej lub przechowywania takich informacji w postaci elektronicznej zgodnie z art. 4 tego rozporządzenia i lit. a) pkt 16 załącznika do tego rozporządzenia, w celu podania bardziej szczegółowych informacji dotyczących danej działalności zawodowej. Zamieszczenie takich dodatkowych informacji powinno być dla państw członkowskich nieobowiązkowe i nie powinno stanowić dodatkowego wymogu, który zakłócałby stosowanie jednego zezwolenia i procedury jednego wniosku.
- (39) Dane państwo członkowskie powinno zapewnić, by wnioskodawcy mieli prawo do zaskarżenia przed sądem lub trybunałem decyzji o odrzuceniu wniosku o niebieską kartę UE lub decyzji o odmowie jej odnowienia lub o jej cofnięciu. Nie powinno to wpływać na możliwość wyznaczenia organu administracyjnego, który będzie przeprowadzał uprzednią kontrolę administracyjną takich decyzji.

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiające jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz.U. L 157 z 15.6.2002, s. 1).

- (40) Jako że niniejsza dyrektywa dąży do zaradzenia niedoborom siły roboczej i kwalifikacji w kluczowych sektorach rynków pracy, państwo członkowskie powinno mieć możliwość sprawdzenia, czy wolne stanowisko, które zamierza objąć wnioskodawca ubiegający się o niebieską kartę UE, mógłby objąć pracownik krajowy lub unijny lub obywatel państwa trzeciego przebywający już legalnie w tym państwie członkowskim i już obecny na jego rynku pracy na podstawie prawa unijnego lub krajowego, lub długoterminowy rezydent UE wyrażający chęć przeniesienia się do tego państwa członkowskiego w celu zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji zgodnie z rozdziałem III dyrektywy Rady 2003/109/WE¹. W przypadku gdy państwa członkowskie postanawiają skorzystać z tej możliwości, powinny powiadomić o tym wnioskodawców i pracodawców w jasny i przejrzysty sposób, zapewniając możliwość dostępu do tej informacji, w tym za pośrednictwem mediów internetowych. Sprawdzenie takie nie powinno stanowić elementu procedury odnowienia niebieskiej karty UE. W przypadkach mobilności długoterminowej, państwo członkowskie powinno mieć możliwość uwzględnienia sytuacji na rynku pracy jedynie wówczas, gdy to państwo członkowskie wprowadziło również takie sprawdzenie w odniesieniu do wnioskodawców przybywających z państw trzecich.

¹ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44).

- (41) Wdrażając niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie powinny powstrzymać się od aktywnej rekrutacji w krajach rozwijających się w sektorach cierpiących na niedobór personelu. Należy opracować etyczne strategie i zasady rekrutacji obowiązujące pracodawców z sektora publicznego i prywatnego w sektorach o kluczowym znaczeniu, na przykład w sektorze zdrowia. Jest to zgodne z zaangażowaniem Unii w stosowanie przyjętego przez Światową Organizację Zdrowia w 2010 r. kodeksu dobrych praktyk w międzynarodowej rekrutacji personelu medycznego, a także z konkluzjami Rady i państw członkowskich z dnia 14 maja 2007 r. w sprawie europejskiego programu działań na rzecz rozwiązania poważnego niedoboru pracowników służby zdrowia w krajach rozwijających się (2007–2013) oraz z zaangażowaniem Unii w sektor kształcenia. Stosownym jest poparcie tych zasad i strategii opracowaniem i zastosowaniem mechanizmów, wytycznych i innych narzędzi ułatwiających, w stosownych przypadkach, migrację cyrkulacyjną i czasową, jak również innych środków, które zminimalizowałyby negatywne skutki imigracji pracowników o wysokich kwalifikacjach dla krajów rozwijających się, zwiększając do maksimum pozytywne skutki tego zjawiska, tak by „drenaż mózgów” zmienił się w „pozyskiwanie mózgów”.
- (42) Państwa członkowskie powinny mieć wybór stosowania uproszczonej procedury w przypadku pracodawców. Taka procedura powinna umożliwić zatwierdzonym pracodawcom skorzystanie zgodnie z niniejszą dyrektywą z uproszczonych procedur i warunków przyjmowania. Jednakże państwa członkowskie powinny przewidzieć wystarczające zabezpieczenia przed nadużyciami. Zgodnie z zasadą proporcjonalności zabezpieczenia te muszą uwzględniać wagę i charakter niewłaściwego postępowania. Jeżeli w momencie odnowienia niebieskiej karty UE, pracodawca nie jest już zatwierdzonym pracodawcą, przy odnowieniu niebieskiej karty UE stosuje się zwykle warunki przyjmowania, chyba że dany obywatel państwa trzeciego jest zatrudniony przez innego zatwierdzonego pracodawcę.

- (43) W celu zapewnienia, aby kryteria przyjmowania pozostawały spełnione, państwa członkowskie powinny być uprawnione do nałożenia obowiązku powiadomienia właściwych organów, w ciągu pierwszych 12 miesięcy legalnego zatrudnienia w charakterze posiadacza niebieskiej karty UE, o zmianie pracodawcy lub innych istotnych zmianach oraz dokonywania przez te właściwe organy sprawdzenia sytuacji na rynku pracy. Po upływie tego okresu 12 miesięcy państwa członkowskie powinny być uprawnione do nałożenia na posiadacza niebieskiej karty UE obowiązku powiadomienia właściwych organów jedynie o zmianie pracodawcy lub zmianie mającej wpływ na spełnienie kryteriów przyjmowania określonych w niniejszej dyrektywie, w tym, w razie potrzeby, o nowej umowie o pracę. W takich przypadkach nie dokonuje się sprawdzenia sytuacji na rynku pracy. Taka ocena przeprowadzona przez państwa członkowskie powinna ograniczać się do elementów, które uległy zmianie.
- (44) Aby promować innowacyjną przedsiębiorczość, państwa członkowskie powinny móc przyznać obywatelom państw trzecich przyjętym na podstawie niniejszej dyrektywy możliwość prowadzenia działalności na własny rachunek równocześnie z ich działalnością na podstawie niniejszej dyrektywy, co nie powinno wpływać na ich prawo pobytu w charakterze posiadaczy niebieskiej karty UE. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla nieustającego obowiązku spełniania warunków przyjmowania zgodnie z niniejszą dyrektywą, a zatem posiadacz niebieskiej karty UE powinien pozostawać zatrudniony w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określania w prawie krajowym warunków dostępu do działalności na własny rachunek. Państwa członkowskie powinny także mieć prawo do ograniczenia zakresu dozwolonej działalności na własny rachunek. Państwa członkowskie powinny zapewniać posiadaczom niebieskiej karty UE dostęp do działalności na własny rachunek na warunkach nie mniej korzystnych niż te ustanowione w ramach istniejących systemów krajowych. Dochody pochodzące z działalności na własny rachunek nie powinny być uwzględniane do celów osiągnięcia progu wynagrodzenia wymaganego, by kwalifikować się do uzyskania niebieskiej karty UE.

- (45) Aby zwiększyć wkład, jaki posiadacz niebieskiej karty UE może wnieść dzięki swoim wyższym kwalifikacjom zawodowym, państwa członkowskie powinny także mieć możliwość określenia w prawie krajowym przepisów zezwalających posiadaczom niebieskiej karty UE na podjęcie innej działalności zawodowej uzupełniającej ich główną działalność jako posiadaczy niebieskiej karty UE. Dochody z tej działalności zawodowej nie powinny być uwzględniane do celów osiągnięcia progu wynagrodzenia wymaganego, by kwalifikować się do uzyskania niebieskiej karty UE.
- (46) Posiadaczom niebieskiej karty UE należy przyznać równe traktowanie w zakresie działów zabezpieczenia społecznego, które są wymienione w art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004¹. Niniejsza dyrektywa nie harmonizuje przepisów państw członkowskich o zabezpieczeniu społecznym. Ogranicza się ona jedynie do stosowania zasady równego traktowania w dziedzinie zabezpieczenia społecznego wobec obywateli państw trzecich objętych jej zakresem stosowania.
- (47) W przypadku mobilności między państwami członkowskimi stosuje się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010². Niniejsza dyrektywa nie powinna przyznawać mobilnym posiadaczom niebieskiej karty UE szerszych praw niż prawa już przewidziane w obowiązującym prawie unijnym w dziedzinie zabezpieczenia społecznego w odniesieniu do tych obywateli państw trzecich, którzy mają interesy transgraniczne związane z różnymi państwami członkowskimi.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.U. L 344 z 29.12.2010, s. 1).

- (48) Kwalifikacje zawodowe uzyskane przez obywatela państwa trzeciego w innym państwie członkowskim należy uznawać w taki sam sposób, jak w przypadku obywateli Unii. Kwalifikacje uzyskane w państwie trzecim należy uwzględniać zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹. Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla warunków określonych w prawie krajowym dotyczących wykonywania zawodów regulowanych. Nie powinna ona również uniemożliwiać państwu członkowskiemu utrzymywania krajowych ograniczeń w dostępie do zatrudnienia, które wiąże się przynajmniej sporadycznie z wykonywaniem władzy publicznej i odpowiedzialnością za ochronę ogólnego interesu państwa, a także utrzymywania w mocy krajowych przepisów dotyczących działalności zarezerwowanej dla obywateli tego państwa członkowskiego, obywateli Unii lub obywateli innego państwa w Europejskim Obszarze Gospodarczym (obywatel EOG), w tym w przypadkach mobilności do innych państw członkowskich, jeżeli takie ograniczenia lub zasady istniały w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

¹ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

- (49) Prawa nabyte przez beneficjenta ochrony międzynarodowej będącego posiadaczem niebieskiej karty UE nie powinny naruszać praw przysługujących mu na mocy dyrektywy 2011/95/UE oraz na mocy Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., zmienionej protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r. (zwanej dalej „konwencją genewską”) w państwie członkowskim, które przyznało ochronę międzynarodową. Aby uniknąć sprzeczności przepisów, określone w niniejszej dyrektywie przepisy dotyczące równego traktowania i łączenia rodzin nie powinny mieć zastosowania w tym państwie członkowskim. Osoby, które są beneficjentami ochrony międzynarodowej w jednym z państw członkowskich, a uzyskały niebieską kartę UE w innym państwie członkowskim, powinny korzystać z takich samych praw, jakie przysługują innemu posiadaczowi niebieskiej karty UE w tym drugim państwie członkowskim, w tym prawa do traktowania na równi z obywatelami państwa członkowskiego pobytu i prawa do łączenia rodzin. Status beneficjenta ochrony międzynarodowej jest niezależny od tego, czy beneficjent jest również posiadaczem niebieskiej karty UE oraz od ważności tej niebieskiej karty UE.

- (50) Korzystne warunki łączenia rodzin oraz dostępu małżonków do rynku pracy powinny stanowić jeden z podstawowych elementów niniejszej dyrektywy, służący lepszemu przyciąganiu pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich. Aby osiągnąć ten cel, należy ustanowić specjalne odstępstwa od dyrektywy 2003/86/WE, która ma zastosowanie zarówno w pierwszym, jak i drugim państwie członkowskim pobytu. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ograniczenia zakresu działalności na własny rachunek, którą mogą prowadzić małżonkowie, do takich samych warunków, jakie mają zastosowanie do posiadaczy niebieskiej karty UE. Warunki odnoszące się do integracji lub okresów oczekiwania nie powinny być stosowane przed umożliwieniem łączenia rodzin, ponieważ pracownicy o wysokich kwalifikacjach i ich rodziny będą mieli prawdopodobnie korzystną sytuację wyjściową w zakresie integracji z przyjmującą ich społecznością. W celu ułatwienia szybkiego wjazdu pracowników o wysokich kwalifikacjach dokumenty pobytowe dla członków ich rodzin powinny być wydawane równocześnie z niebieską kartą UE, o ile spełnione są odpowiednie warunki, a wnioski zostały złożone równocześnie.

- (51) W celu przyciągnięcia pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich i zachęcenia ich do stałego pobytu w Unii, a jednocześnie ułatwienia mobilności wewnątrz Unii oraz migracji cyrkulacyjnej, należy ustanowić odstępstwa od dyrektywy 2003/109/WE. Posiadacze niebieskiej karty UE, którzy skorzystali z możliwości przeniesienia się z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, powinni mieć łatwiejszy dostęp do statusu rezydenta długoterminowego UE w państwie członkowskim, w szczególności poprzez umożliwienie im kumulowania okresów pobytu w różnych państwach członkowskich, pod warunkiem że mogą wykazać liczbę lat legalnego i nieprzerwanego pobytu wymaganego na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/109/WE w charakterze posiadacza niebieskiej karty UE, krajowego zezwolenia na zatrudnienie w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, zezwolenia na odbycie studiów lub prowadzenia badań naukowych zgodnie z dyrektywą (UE) 2016/801 lub beneficjenta ochrony międzynarodowej. Posiadacze niebieskiej karty UE powinni także wykazać, że przez okres dwóch lat bezpośrednio poprzedzających złożenie stosownego wniosku legalnie i w sposób nieprzerwany przebywał w charakterze posiadacza niebieskiej karty UE na terytorium państwa członkowskiego, w którym złożyli wniosek o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego UE w państwie członkowskim. Zgodnie z dyrektywą 2003/109/WE przy obliczaniu pięcioletniego okresu legalnego i nieprzerwanego pobytu można uwzględnić jedynie połowę okresów pobytu w celu odbycia studiów w państwach członkowskich, w których okresy pobytu w celu odbycia studiów są uwzględniane przy obliczaniu nieprzerwanego pobytu.

- (52) W celu wspierania mobilności pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich między Unią a ich krajem pochodzenia, należy ustanowić odstępstwa od dyrektywy 2003/109/WE, by zezwolić na dłuższe okresy nieobecności niż te określone w tej dyrektywie po uzyskaniu przez pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich statusu rezydentów długoterminowych UE w państwie członkowskim.
- (53) Mobilność zawodową i geograficzną pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich należy uznać za jeden z ważnych elementów przyczyniających się do zwiększania wydajności rynku pracy w Unii, rozwiązywania problemu niedoboru kwalifikacji oraz wyrównywania dysproporcji regionalnych. Należy ułatwiać mobilność wewnątrz Unii.
- (54) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 96/71/WE¹ oraz 2014/67/UE².

¹ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 11).

- (55) Należy zaradzić istniejącej niepewności prawa dotyczącej podróży służbowych odbywanych przez pracowników o wysokich kwalifikacjach z państw trzecich poprzez zdefiniowanie pojęcia podróży służbowych oraz ustalenie wykazu działalności, które w każdym przypadku powinny być uznawane za działalność zawodową we wszystkich państwach członkowskich. Działalność ta powinna mieć bezpośredni związek z interesami pracodawcy w pierwszym państwie członkowskim i być powiązana z obowiązkami posiadacza niebieskiej karty UE w ramach zatrudnienia, w związku z którym przyznana została niebieska karta UE. Drugie państwa członkowskie nie powinny mieć prawa wymagać od posiadacza niebieskiej karty UE prowadzącego działalność zawodową posiadania wizy, zezwolenia na pracę ani żadnego innego zezwolenia niż niebieska karta UE. Jeżeli niebieską kartę UE wydało państwo członkowskie, które nie stosuje w pełni przepisów dorobku Schengen, należy zezwolić jej posiadaczowi na wjazd i pobyt na terytorium drugiego państwa członkowskiego lub innych państw członkowskich w celach prowadzenia działalności zawodowej przez okres nieprzekraczający 90 dni w każdym okresie 180-dniowym.

- (56) Posiadacze niebieskiej karty UE powinni mieć prawo przeniesienia się na uproszczonych warunkach do drugiego państwa członkowskiego, w którym zamierzają ubiegać się o nową niebieską kartę UE na podstawie istniejącej umowy o pracę lub wiążącej oferty pracy. Drugie państwa członkowskie nie powinny mieć prawa wymagać od posiadaczy niebieskiej karty UE posiadania żadnego innego zezwolenia niż niebieska karta UE wydana przez pierwsze państwo członkowskie. Gdy tylko posiadacz niebieskiej karty UE złoży kompletny wniosek o nową niebieską kartę UE w drugim państwie członkowskim w terminie przewidzianym w niniejszej dyrektywie, drugie państwo członkowskie powinno mieć prawo zezwolenia posiadaczowi niebieskiej karty UE na podjęcie zatrudnienia. Posiadacze niebieskiej karty UE powinni być uprawnieni do podjęcia zatrudnienia najpóźniej 30 dni po złożeniu wniosku o nową niebieską kartę UE. Mobilność powinna być kierowana popytem, dlatego umowa o pracę powinna zawsze być wymagana w drugim państwie członkowskim, wszystkie warunki zgodnie z mającym zastosowanie prawem, określone w układach zbiorowych lub ustanowione w drodze praktyk stosowanych w odpowiednich grupach zawodowych powinny zostać spełnione, a wynagrodzenie powinno osiągnąć próg określony przez drugie państwo członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (57) Jeżeli posiadacze niebieskiej karty UE zamierzają ubiegać się o niebieską kartę UE w drugim państwie członkowskim w celu wykonywania zawodu regulowanego, ich kwalifikacje zawodowe powinny być uznawane w taki sam sposób jak kwalifikacje obywateli Unii korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się, zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE i innymi mającymi zastosowanie przepisami prawa Unii i prawa krajowego.

- (58) W niniejszej dyrektywie ustanowiono niektóre przepisy szczególne w odniesieniu do wjazdu i pobytu w drugim państwie członkowskim w celach prowadzenia działalności zawodowej oraz przeniesienia się do drugiego państwa członkowskiego w celu pobytu i podjęcia pracy na podstawie niebieskiej karty UE na terytorium tego państwa, niemniej jednak zastosowanie mają wszystkie pozostałe zasady regulujące przepływ osób przez granice, określone w stosownych przepisach dorobku Schengen.
- (59) Jeżeli niebieska karta UE jest wydawana przez państwo członkowskie, które nie stosuje w pełni dorobku Schengen, a jej posiadacz, w przypadkach mobilności określonych w niniejszej dyrektywie, przekracza granicę zewnętrzną w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 2016/399na terytorium drugiego państwa członkowskiego, to drugie państwo członkowskie powinno mieć prawo zażądania dowodów na to, że posiadacz niebieskiej karty UE wkracza na jego terytorium w celach prowadzenia działalności zawodowej lub w celach pobytu i podjęcia pracy na podstawie niebieskiej karty UE w oparciu o umowę o pracę lub wiążącą ofertę pracy. W przypadku mobilności związanej z prowadzeniem działalności zawodowej, to drugie państwo członkowskie powinno mieć prawo zażądania dowodów na to, że pobyt ma na celu prowadzenie działalności zawodowej, takich jak zaproszenia, bilety wstępu lub dokumenty opisujące działalność gospodarczą odpowiedniego przedsiębiorstwa oraz stanowisko posiadacza niebieskiej karty UE w tym przedsiębiorstwie.

- (60) Jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE przenosi się do drugiego państwa członkowskiego w celu ubiegania się o niebieską kartę UE i towarzyszą mu członkowie rodziny, takie państwo członkowskie powinno mieć możliwość zażądania od tych członków rodziny przedłożenia dokumentów pobytowych wydanych w pierwszym państwie członkowskim. Poza tym w przypadkach przekraczania granicy zewnętrznej w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 2016/399 państwa członkowskie, które stosują w pełni dorobek Schengen, powinny przeszukiwać System Informacyjny Schengen i odmawiać prawa wjazdu osobom, w przypadku których dokonano w tym systemie wpisu do celów odmowy wjazdu i pobytu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady¹, lub zgłaszać sprzeciw wobec mobilności takich osób.

¹ Rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4).

- (61) Jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE przenosi się do drugiego państwa członkowskiego na podstawie niebieskiej karty UE wydanej przez pierwsze państwo członkowskie, a drugie państwo członkowskie odrzuci ten wniosek posiadacza niebieskiej karty UE o nową niebieską kartę UE, niniejsza dyrektywa powinna przyznawać drugiemu państwu członkowskiemu prawo zażądania, by posiadacz niebieskiej karty UE opuścił jego terytorium. W przypadku gdy posiadacz niebieskiej karty UE nadal posiada ważną niebieską kartę UE wydaną przez pierwsze państwo członkowskie, drugie państwo członkowskie powinno mieć możliwość zażądania, by taki posiadacz niebieskiej karty UE powrócił do pierwszego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE¹. W przypadku gdy niebieska karta UE wydana przez pierwsze państwo członkowskie została cofnięta lub wygasła podczas rozpatrywania wniosku, drugie państwo członkowskie powinno mieć możliwość zdecydować o powrocie posiadacza niebieskiej karty UE do państwa trzeciego zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE albo zwrócić się do pierwszego państwa członkowskiego o zezwolenie na ponowny wjazd posiadacza niebieskiej karty UE na jego terytorium bez zbędnych formalności ani zwłoki. W tym ostatnim przypadku pierwsze państwo członkowskie powinno wydać posiadaczowi niebieskiej karty UE dokument pozwalający na ponowny wjazd na jego terytorium.
- (62) W celu umożliwienia pobytu beneficjentów ochrony międzynarodowej niezbędne jest zapewnienie, aby w przypadku przeniesienia się takich beneficjentów do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, które przyznało im ochronę międzynarodową, takie inne państwo członkowskie było informowane o okolicznościach przyznania tym osobom ochrony międzynarodowej, tak aby umożliwić wypełnianie jego zobowiązań wynikających z zasady non-refoulement.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98).

- (63) W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza wydalić osobę, która uzyskała niebieską kartę UE w tym państwie członkowskim i jest beneficjentem ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim, osoba ta powinna korzystać z ochrony przed odesłaniem gwarantowanej zgodnie z dyrektywą 2011/95/UE oraz art. 33 konwencji genewskiej.
- (64) W przypadku gdy wydalenie beneficjenta ochrony międzynarodowej z terytorium państwa członkowskiego jest dozwolone na mocy dyrektywy 2011/95/UE, państwo członkowskie powinno zapewnić, by ze stosownych źródeł, w tym, w stosownych przypadkach, z państwa członkowskiego, które przyznało ochronę międzynarodową, zostały uzyskane wszystkie informacje, oraz by zostały one poddane starannej ocenie gwarantującej, że decyzja o wydaleniu tego beneficjenta będzie zgodna z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).
- (65) Należy ustanowić szczególne przepisy dotyczące sprawozdawczości w celu monitorowania wdrażania niniejszej dyrektywy, aby ustalić, czy ma ona wpływ na zjawisko „drenażu mózgów” w krajach rozwijających się, i ewentualnie przeciwdziałać mu oraz aby uniknąć „marnotrawstwa mózgów”.

- (66) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie szczególnej procedury przyjmowania oraz przyjęcie warunków wjazdu i pobytu mających zastosowanie do obywateli państw trzecich do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz członków ich rodzin, a także ustanowienie związanych z tym praw, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, w szczególności w kwestii zapewnienia mobilności tych osób pomiędzy państwami członkowskimi oraz ustalenia jasnego i jednolitego zestawu kryteriów przyjmowania we wszystkich państwach członkowskich w celu lepszego wykorzystania ogólnej atrakcyjności Unii, natomiast ze względu na jej rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (67) Niniejsza dyrektywa jest zgodna z prawami podstawowymi i zasadami uznanymi w Karcie zgodnie z art. 6 TUE.
- (68) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

- (69) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (70) Zgodnie z art. 1, 2 i art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i TFUE, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (71) W związku z powyższym należy uchylić dyrektywę 2009/50/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa określa:

- a) warunki wjazdu obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich, warunki ich pobytu na tym terytorium przez okres dłuższy niż trzy miesiące oraz prawa im przysługujące – do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, a także warunki wjazdu i pobytu oraz prawa członków ich rodzin;
- b) warunki wjazdu i pobytu oraz prawa obywateli państw trzecich i członków ich rodzin, o których mowa w lit. a), na terytorium państw członkowskich innych niż państwo członkowskie, które jako pierwsze przyznało niebieską kartę UE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „obywatel państwa trzeciego” oznacza osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 TFUE;

- 2) „zatrudnienie w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji” oznacza zatrudnienie osoby, która:
- a) w danym państwie członkowskim jest chroniona jako pracownik na podstawie krajowego prawa pracy lub zgodnie z praktyką krajową, niezależnie od zachodzącego stosunku prawnego, do celów faktycznego i efektywnego wykonywania pracy na rzecz lub pod kierunkiem innej osoby;
 - b) otrzymuje wynagrodzenie za tę pracę; oraz
 - c) posiada wymagane wyższe kwalifikacje zawodowe;
- 3) „niebieska karta UE” oznacza dokument pobytowy opatrzony napisem „Niebieska karta UE”, który uprawnia posiadacza do pobytu i podjęcia pracy na terytorium państwa członkowskiego na warunkach określonych w niniejszej dyrektywie;
- 4) „pierwsze państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które jako pierwsze przyznaje obywatelowi państwa trzeciego niebieską kartę UE;
- 5) „drugie państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, w którym posiadacz niebieskiej karty UE zamierza skorzystać lub korzysta z prawa do mobilności w rozumieniu niniejszej dyrektywy, inne niż pierwsze państwo członkowskie;
- 6) „członkowie rodziny” oznaczają obywateli państw trzecich, którzy są członkami rodziny, o których mowa w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE;

- 7) „wyższe kwalifikacje zawodowe” oznaczają kwalifikacje poświadczone dowodem kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia na poziomie wyższym lub wyższych umiejętności zawodowych;
- 8) „kwalifikacje uzyskane w ramach kształcenia na poziomie wyższym” oznaczają dyplomy, świadectwa lub inne dowody potwierdzające posiadanie kwalifikacji, wydane przez właściwy organ, poświadczające pomyślne ukończenie studiów wyższych lub równoważnego programu kształcenia wyższego, czyli cyklu zajęć prowadzonych przez placówkę edukacyjną uznaną za instytucję szkolnictwa wyższego lub równoważną przez państwo, w którym ma ona siedzibę, o ile czas trwania tego cyklu wymaganego do uzyskania tych kwalifikacji wynosił co najmniej trzy lata i odpowiadał co najmniej poziomowi 6 ISCED z 2011 r. lub, w stosownych przypadkach, poziomowi 6 ERK, zgodnie z prawem krajowym;
- 9) „wyższe umiejętności zawodowe” oznaczają:
- a) w odniesieniu do zawodów wymienionych w załączniku I – wiedzę, umiejętności i kompetencje poświadczone doświadczeniem zawodowym na poziomie porównywalnym z kwalifikacjami uzyskanymi w ramach kształcenia na poziomie wyższym, mające znaczenie w zawodzie lub sektorze określonych w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy i uzyskane w okresie określonym w załączniku I w odniesieniu do każdego odpowiedniego zawodu;

- b) w odniesieniu do innych zawodów, wyłącznie w przypadku przewidzianym w prawie krajowym lub w procedurach krajowych – wiedzę, umiejętności i kompetencje poświadczone co najmniej pięcioletnim doświadczeniem zawodowym na poziomie porównywalnym z kwalifikacjami uzyskanymi w ramach kształcenia na poziomie wyższym i mające znaczenie w zawodzie lub sektorze określonych w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy;
- 10) „doświadczenie zawodowe” oznacza faktyczne i zgodne z prawem wykonywanie danego zawodu;
- 11) „zawód regulowany” oznacza zawód regulowany zgodnie z definicją w art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE;
- 12) „zawód nieregulowany” oznacza zawód, który nie jest zawodem regulowanym;
- 13) „działalność zawodowa” oznacza tymczasową działalność bezpośrednio związaną z interesami gospodarczymi pracodawcy i z obowiązkami zawodowymi posiadacza niebieskiej karty UE wykonywaną na podstawie umowy o pracę w pierwszym państwie członkowskim, obejmującą udział na wewnętrznych lub zewnętrznych spotkaniach służbowych, udział w konferencjach lub seminariach, negocjowanie umów handlowych, podejmowanie działalności związanej ze sprzedażą lub marketingiem, rozeznawanie możliwości biznesowych lub udział w szkoleniach i korzystanie z nich;
- 14) „ochrona międzynarodowa” oznacza ochronę międzynarodową zgodnie z definicją w art. 2 lit. a) dyrektywy 2011/95/UE.

Artykuł 3
Zakres stosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie lub którzy zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do obywateli państw trzecich:
 - a) którzy ubiegają się o ochronę międzynarodową i oczekują na wydanie decyzji dotyczącej ich statusu lub którzy są beneficjentami tymczasowej ochrony zgodnie z dyrektywą Rady 2001/55/WE¹ w jednym z państw członkowskich;
 - b) którzy ubiegają się o ochronę zgodnie z prawem krajowym, zobowiązaniami międzynarodowymi lub praktyką państwa członkowskiego i oczekują na wydanie decyzji dotyczącej ich statusu lub którzy są beneficjentami ochrony zgodnie z prawem krajowym, zobowiązaniami międzynarodowymi lub praktyką państwa członkowskiego;
 - c) którzy ubiegają się o prawo pobytu w jednym z państw członkowskich jako naukowcy w rozumieniu dyrektywy (UE) 2016/801 w celu przeprowadzenia projektu badawczego;

¹ Dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12).

- d) którzy posiadają status rezydenta długoterminowego UE w jednym z państw członkowskich zgodnie z dyrektywą 2003/109/WE i korzystają z prawa pobytu w innym państwie członkowskim w celu wykonywania działalności zarobkowej jako pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek;
- e) którzy wjeżdżają do państwa członkowskiego na podstawie zobowiązań zawartych w umowie międzynarodowej dotyczącej ułatwiania wjazdu i czasowego pobytu osób fizycznych należących do pewnych kategorii osób zajmujących się wymianą handlową i inwestycjami, z wyjątkiem obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego jako pracownicy przeniesieni wewnątrz przedsiębiorstwa zgodnie z dyrektywą 2014/66/UE;
- f) których wydalenie wstrzymano ze względu na okoliczności faktyczne lub prawne;
- g) którzy są objęci dyrektywą 96/71/WE przez okres ich delegowania na terytorium danego państwa członkowskiego; lub
- h) którzy na mocy umów między Unią i państwami członkowskimi z jednej strony a państwami trzecimi z drugiej strony korzystają jako obywatele tych państw trzecich z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego z prawem przysługującym obywatelom Unii.

3. Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do wydawania dokumentów pobytowych innych niż niebieska karta UE do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Takie dokumenty pobytowe nie uprawniają w sposób przewidziany w niniejszej dyrektywie do pobytu w innych państwach członkowskich.

Artykuł 4

Korzystniejsze postanowienia i przepisy

1. Niniejsza dyrektywa nie narusza korzystniejszych postanowień i przepisów zawartych w:
 - a) prawie Unii, w tym w umowach dwustronnych lub wielostronnych zawartych między Unią lub Unią i państwami członkowskimi z jednej strony a państwem trzecim lub państwami trzecimi z drugiej strony; oraz
 - b) umowach dwustronnych lub wielostronnych zawartych między państwem członkowskim lub państwami członkowskimi a państwem trzecim lub państwami trzecimi.
2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo państw członkowskich do przyjęcia lub utrzymania w mocy przepisów korzystniejszych w stosunku do art. 8 ust. 5, art. 11, art. 15 ust. 4, art. 16, art. 17 i art. 18 ust. 4.

ROZDZIAŁ II

KRYTERIA PRZYJMOWANIA, ODMOWY I COFNIĘCIA

Artykuł 5

Kryteria przyjmowania

1. Do celów przyjęcia obywatela państwa trzeciego na mocy niniejszej dyrektywy wnioskodawca ubiegający się o niebieską kartę UE:
 - a) przedkłada ważną umowę o pracę lub, zgodnie z tym, co przewiduje prawo krajowe, wiążącą ofertę pracy dotyczącą zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, której czas trwania wynosi co najmniej sześć miesięcy w danym państwie członkowskim;
 - b) w przypadku zawodów nieregulowanych – przedkłada dokumenty poświadczające odpowiednie wyższe kwalifikacje zawodowe związane z pracą, którą ma wykonywać;
 - c) w przypadku zawodów regulowanych – przedkłada dokumenty poświadczające spełnienie warunków określonych w prawie krajowym w odniesieniu do wykonywania przez obywateli Unii zawodu regulowanego określonego w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy, zgodnie z prawem krajowym;

- d) przedkłada ważny dokument podróży określony w prawie krajowym oraz, jeżeli jest to wymagane, wniosek o wizę, ważną wizę lub, w stosownych przypadkach, ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową;
 - e) przedstawia dowód tego, że został objęty lub, jeżeli przewiduje to prawo krajowe, złożył wniosek o objęcie go ubezpieczeniem zdrowotnym chroniącym przed wszystkimi rodzajami ryzyka, od którego zazwyczaj ubezpieczeni są obywatele danego państwa członkowskiego, i ważnym przez okresy, w których takie ubezpieczenie lub związane z nim świadczenia nie przysługują w związku z zawartą umową o pracę ani nie wynikają z tej umowy.
2. Państwa członkowskie wymagają spełnienia warunków zgodnie z mającym zastosowanie prawem, określonych w układach zbiorowych lub ustanowionych w drodze praktyk stosowanych w odpowiednich grupach zawodowych do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji.
3. Oprócz wymogów określonych w ust. 1 i 2 wysokość rocznego wynagrodzenia brutto obliczona na podstawie miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia podanego w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy nie może być niższe od progu wynagrodzenia, ustalonego i opublikowanego do tych celów przez dane państwo członkowskie.

Próg wynagrodzenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, ustalany jest przez dane państwo członkowskie po konsultacji z partnerami społecznymi zgodnie z praktykami krajowymi. Próg ten nie może być niższy niż równowartość średniego rocznego wynagrodzenia brutto w danym państwie członkowskim ani wyższy niż jego 1,6-krotność.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, do celów zatrudnienia w zawodach, w których istnieje szczególne zapotrzebowanie na pracowników z państw trzecich i które należą do grupy głównej 1 i 2 zgodnie z klasyfikacją ISCO, państwo członkowskie może zastosować niższy próg wynagrodzenia wynoszący co najmniej 80 % progu wynagrodzenia ustalonego przez to państwo członkowskie zgodnie z ust. 3, pod warunkiem, że dolny próg wynagrodzenia nie jest niższy niż równowartość średniego rocznego wynagrodzenia brutto w tym państwie członkowskim.
5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, w odniesieniu do obywateli państw trzecich, którzy uzyskali wykształcenie wyższe nie wcześniej niż trzy lata przed złożeniem wniosku o niebieską kartę UE, państwo członkowskie może zastosować niższy próg wynagrodzenia wynoszący co najmniej 80 % progu wynagrodzenia ustalonego przez to państwo członkowskie zgodnie z ust. 3, pod warunkiem, że dolny próg wynagrodzenia nie jest niższy niż równowartość średniego rocznego wynagrodzenia brutto w tym państwie członkowskim.

W przypadku gdy niebieska karta UE wydana w ciągu tego trzyletniego okresu zostanie odnowiona, próg wynagrodzenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, będzie nadal stosowany, jeżeli:

- a) nie upłynął początkowy okres trzech lat; lub
- b) nie upłynął okres 24 miesięcy od wydania pierwszej niebieskiej karty UE.

6. W przypadku gdy wniosek o niebieską kartę UE dotyczy obywatela państwa trzeciego, który posiada krajowy dokument pobytowy do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji wydany przez to samo państwo członkowskie, to państwo członkowskie nie może:
- a) wymagać od wnioskodawcy przedłożenia dokumentów określonych w ust. 1 lit. b) lub c), jeżeli odpowiednie wyższe kwalifikacje zawodowe zostały już zweryfikowane w związku z wnioskiem o krajowy dokument pobytowy;
 - b) wymagać od wnioskodawcy przedłożenia dowodu określonego w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu, chyba że wniosek został złożony w związku ze zmianą zatrudnienia – w takim przypadku stosuje się odpowiednio art. 15; oraz
 - c) stosować art. 7 ust. 2 lit. a), chyba że wniosek został złożony w związku ze zmianą zatrudnienia – w takim przypadku stosuje się odpowiednio art. 15.
7. Państwa członkowskie mogą wymagać od danego obywatela państwa trzeciego, by podał swój adres na ich terytorium.

Jeżeli prawo państwa członkowskiego wymaga, by w momencie składania wniosku został podany adres, a obywatel państwa trzeciego nie zna jeszcze swojego przyszłego adresu, państwa członkowskie akceptują także adres tymczasowy. W takim przypadku obywatel państwa trzeciego podaje swój stały adres najpóźniej w momencie wydania niebieskiej karty UE zgodnie z art. 9.

Artykuł 6
Wielkość napływu

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo państwa członkowskiego do określenia wielkości napływu obywateli państw trzecich zgodnie z art. 79 ust. 5 TFUE.

Artykuł 7
Podstawy odrzucenia wniosku o niebieską kartę UE

1. Państwo członkowskie odrzuca wniosek o niebieską kartę UE, jeżeli:
 - a) nie są spełnione wymogi art. 5; lub
 - b) przedłożone dokumenty zostały uzyskane w drodze oszustwa, podrobione lub przerobione;
 - c) dany obywatel państwa trzeciego został uznany za osobę stanowiącą zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego; lub
 - d) przedsiębiorstwo pracodawcy zostało założone lub działa głównie w celu ułatwiania wjazdu obywatelom państw trzecich.

2. Państwo członkowskie może odrzucić wniosek o niebieską kartę UE:
- a) jeżeli właściwe organy państwa członkowskiego, po sprawdzeniu sytuacji na rynku pracy, na przykład w przypadku, gdy istnieje wysoki poziom bezrobocia, stwierdzą, że dane wolne stanowisko może zostać objęte przez pracowników krajowych lub unijnych lub przez obywateli państw trzecich, którzy przebywają w tym państwie członkowskim legalnie i są już obecni na jego rynku pracy na mocy prawa Unii lub prawa krajowego, lub przez rezydentów długoterminowych UE, którzy wyrażają chęć przeniesienia się do tego państwa członkowskiego w celu podjęcia zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 2003/109/WE;
 - b) jeżeli pracodawca nie wypełnił swoich obowiązków prawnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, podatków, praw pracowniczych lub warunków pracy;
 - c) jeżeli przedsiębiorstwo pracodawcy jest w trakcie likwidacji lub zostało zlikwidowane na mocy krajowych przepisów o niewypłacalności lub nie jest w nim prowadzona żadna działalność gospodarcza;
 - d) jeżeli pracodawca był karany za zatrudnianie nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, zgodnie z art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/52/WE¹, lub za pracę nierejestrowaną lub nielegalne zatrudnienie, zgodnie z prawem krajowym; lub

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/52/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. przewidująca minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich (Dz.U. L 168 z 30.6.2009, s. 24).

- e) aby zapewnić etyczną rekrutację w zawodach, w których występuje niedobór wykwalifikowanych pracowników w krajach pochodzenia, w tym na podstawie umowy obejmującej w tym celu wykaz zawodów, zawartej między Unią i państwami członkowskimi z jednej strony a państwem trzecim lub państwami trzecimi z drugiej strony albo między państwami członkowskimi z jednej strony a państwem trzecim lub państwami trzecimi z drugiej strony.
3. Bez uszczerbku dla ust. 1 w decyzji o odrzuceniu wniosku uwzględnia się szczególne okoliczności danej sprawy i respektuje zasadę proporcjonalności.

Artykuł 8

Podstawy cofnięcia niebieskiej karty UE lub jej nieodnowienia

1. Państwo członkowskie cofa niebieską kartę UE lub odmawia jej odnowienia, jeżeli:
- a) niebieska karta UE lub przedłożone dokumenty zostały uzyskane w drodze oszustwa, podrobione lub przerobione;
 - b) dany obywatel państwa trzeciego nie posiada już ważnej umowy o pracę dotyczącej zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji;
 - c) dany obywatel państwa trzeciego nie posiada już kwalifikacji, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) lub c); lub

d) wynagrodzenie danego obywatela państwa trzeciego nie osiąga progu wynagrodzenia ustalonego zgodnie z odpowiednio art. 5 ust. 3, 4 lub 5.

2. Państwo członkowskie może cofnąć niebieską kartę UE lub odmówić jej odnowienia:

- a) ze względów porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego;
- b) w stosownych przypadkach, jeżeli pracodawca nie wypełnił swoich obowiązków prawnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, podatków, praw pracowniczych lub warunków pracy;
- c) jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE nie dysponuje środkami wystarczającymi do utrzymania siebie i, w stosownych przypadkach, członków swojej rodziny, bez korzystania z systemu pomocy społecznej tego państwa członkowskiego;
- d) jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE przebywa w tym państwie członkowskim w celach innych niż cele, w jakich uzyskał zezwolenie na pobyt;
- e) jeżeli nie są już spełnione warunki zgodnie z mającym zastosowanie prawem, określone w układach zbiorowych lub ustanowione w drodze praktyk stosowanych w odpowiednich grupach zawodowych wobec pracowników o wysokich kwalifikacjach;
- f) jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE nie dopełnił odpowiednich procedur określonych w art. 15 ust. 2 lit. a), ust. 3 lub 4;

- g) jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE nie posiada już ważnego dokumentu podróży, pod warunkiem że przed cofnięciem niebieskiej karty UE państwo to wyznaczyło temu posiadaczowi niebieskiej karty UE rozsądny termin uzyskania i przedłożenia ważnego dokumentu podróży; lub
- h) jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE nie spełnia warunków mobilności określonych w rozdziale V.

Do celów lit. c) akapitu pierwszego państwa członkowskie dokonują oceny tego, czy środki są wystarczające, odnosząc się do ich rodzaju i regularności ich wpływu i mogą wziąć pod uwagę poziom krajowego wynagrodzenia minimalnego, dochodu minimalnego lub minimalnych rent i emerytur, a także liczbę członków rodziny posiadacza niebieskiej karty UE. W ocenie takiej uwzględnia się wkład członków rodziny w dochód gospodarstwa domowego;

- 3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 akapit pierwszy lit. f) niniejszego artykułu, braku powiadomienia wymaganego zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a) lub art. 15 ust. 3 lub 4 nie uznaje się za dostateczny powód cofnięcia niebieskiej karty UE lub odmowy jej odnowienia, jeżeli jej posiadacz niebieskiej karty UE wykaże, że właściwy organ nie otrzymał powiadomienia z powodów pozostających poza kontrolą tego posiadacza.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. b) i d), państwa członkowskie mogą zdecydować, że nie cofną niebieskiej karty UE lub nie odmówią jej odnowienia, jeżeli posiadacz tej karty czasowo, w każdym razie nie dłużej niż przez 12 miesięcy, nie spełnia z powodu choroby, niepełnosprawności lub urlopu rodzicielskiego kryteriów przyjmowania określonych w art. 5 ust. 1 lit. a), art. 5 ust. 3 lub, w stosownych przypadkach, art. 5 ust. 4 lub 5.
5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. b) i d) i ust. 2 akapit pierwszy lit. c), niebieskiej karty UE nie cofa się i nie odmawia jej odnowienia z powodu tego, że posiadacz niebieskiej karty UE pozostaje bez zatrudnienia, z wyjątkiem przypadków, gdy:
 - (a) posiadacz niebieskiej karty UE pozostaje bez zatrudnienia przez łączny okres przekraczający trzy miesiące i posiada niebieską kartę UE krócej niż dwa lata; lub
 - (b) posiadacz niebieskiej karty UE pozostaje bez zatrudnienia przez łączny okres przekraczający sześć miesięcy i posiada niebieską kartę UE przynajmniej dwa lata.

Państwa członkowskie mogą zezwolić na dłuższe łączne okresy pozostawania bez zatrudnienia poprzedzające cofnięcie niebieskiej karty UE lub odmowę jej odnowienia.

6. Jeżeli państwo członkowskie zamierza cofnąć niebieską kartę UE lub odmówić jej odnowienia zgodnie z ust. 2 akapit pierwszy lit. b) lub e), właściwy organ powiadamia o tym z wyprzedzeniem posiadacza niebieskiej karty UE i wyznacza rozsądny termin wynoszący co najmniej trzy miesiące na poszukiwanie przez posiadacza niebieskiej karty UE nowego zatrudnienia, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 15 ust. 1, 2 i 3. Okres poszukiwania zatrudnienia wynosi co najmniej sześć miesięcy, jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE był wcześniej zatrudniony przez co najmniej dwa lata.
7. Bez uszczerbku dla ust. 1, w decyzji o cofnięciu niebieskiej karty UE lub odmowie jej odnowienia uwzględnia się szczególne okoliczności danej sprawy i respektuje zasadę proporcjonalności.

ROZDZIAŁ III

NIEBIESKA KARTA UE I PROCEDURA

Artykuł 9

Niebieska karta UE

1. Jeżeli obywatel państwa trzeciego spełnia kryteria określone w art. 5 i jeżeli nie ma podstaw do odrzucenia jego wniosku zgodnie z art. 7, takiemu obywatelowi wydaje się niebieską kartę UE.

Jeżeli wydawanie dokumentów pobytowych odbywa się wyłącznie na terytorium państwa członkowskiego, a obywatel państwa trzeciego spełnia wszystkie warunki przyjmowania ustanowione w niniejszej dyrektywie, to państwo członkowskie wydaje takiemu obywatelowi wymaganą wizę w celu uzyskania niebieskiej karty UE.

2. Państwa członkowskie ustalają standardowy okres ważności niebieskiej karty UE, wynoszący co najmniej 24 miesiące. Jeżeli umowa o pracę posiadacza niebieskiej karty UE obejmuje okres krótszy, niebieska karta UE jest ważna co najmniej przez okres równy okresowi, na jaki zawarto umowę o pracę, przedłużony o trzy miesiące, lecz nie dłuższy niż standardowy okres, o którym mowa w zdaniu pierwszym. Jeżeli jednak okres ważności dokumentu podróży posiadacza niebieskiej karty UE jest krótszy niż okres ważności niebieskiej karty UE, jaki miałby zastosowanie zgodnie ze zdaniem pierwszym lub drugim, niebieska karta UE jest ważna co najmniej przez okres równy okresowi ważności dokumentu podróży.
3. Wydając niebieską kartę UE, właściwe organy danego państwa członkowskiego stosują jednolity wzór ustanowiony w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002. Zgodnie z lit. a) ppkt 12 załącznika do tego rozporządzenia państwa członkowskie mogą zamieszczać na niebieskiej karcie UE informację o warunkach dostępu do rynku pracy określonych w art. 15 ust. 1 niniejszej dyrektywy. W dokumencie pobytowym, w miejscu przeznaczonym na „Rodzaj zezwolenia”, państwa członkowskie wpisują wyrazy „Niebieska karta UE”.

Państwa członkowskie mogą zamieścić dodatkowe informacje dotyczące stosunku pracy posiadacza niebieskiej karty UE w postaci papierowej lub mogą przechowywać takie dane w postaci elektronicznej zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1030/2002 i lit. a) ppkt 16 załącznika do tego rozporządzenia.

4. Jeżeli państwo członkowskie wydaje niebieską kartę UE obywatelowi państwa trzeciego, któremu przyznało ochronę międzynarodową, państwo to zamieszcza następującą uwagę w niebieskiej karcie UE wydanej temu obywatelowi państwa trzeciego, pod nagłówkiem „Uwagi”: „Ochrona międzynarodowa przyznana przez [nazwa państwa członkowskiego] w dniu [data]”. Jeżeli państwo członkowskie cofa ochronę międzynarodową, z której korzysta posiadacz niebieskiej karty UE, to w stosownych przypadkach wydaje nową niebieską kartę UE, która nie zawiera tej uwagi.
5. Jeżeli państwo członkowskie wydało niebieską kartę UE obywatelowi państwa trzeciego będącemu beneficjentem ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim, państwo członkowskie wydające niebieską kartę UE zamieszcza następującą uwagę w niebieskiej karcie UE wydanej temu obywatelowi państwa trzeciego, pod nagłówkiem „Uwagi”: „Ochrona międzynarodowa przyznana przez [nazwa państwa członkowskiego] w dniu [data]”.

Zanim państwo członkowskie zamieści uwagę, powiadamia państwo członkowskie, które ma zostać wymienione w tej uwadze, że zamierza wydać niebieską kartę UE i zwraca się do tego państwa członkowskiego o potwierdzenie, że posiadacz niebieskiej karty UE pozostaje beneficjentem ochrony międzynarodowej. Państwo członkowskie, które ma zostać wymienione w tej uwadze, udziela odpowiedzi nie później niż miesiąc po otrzymaniu wniosku o udzielenie informacji. Jeżeli ochrona międzynarodowa została cofnięta na mocy ostatecznej decyzji, państwo członkowskie wydające niebieską kartę UE nie zamieszcza takiej uwagi.

Jeżeli zgodnie z odpowiednimi instrumentami międzynarodowymi lub prawem krajowym odpowiedzialność za ochronę międzynarodową posiadacza niebieskiej karty UE została przekazana państwu członkowskiemu po wydaniu przez nie niebieskiej karty UE zgodnie z akapitem pierwszym, państwo to w terminie trzech miesięcy od przekazania mu odpowiedzialności wprowadza odpowiednie zmiany do uwagi.

6. Jeżeli państwo członkowskie wydało niebieską kartę UE na podstawie wyższych umiejętności zawodowych w zawodach, których nie wymieniono w załączniku I, państwo członkowskie, które wydało niebieską kartę UE, zamieszcza następującą uwagę w tej niebieskiej karcie UE, pod nagłówkiem „Uwagi”: „[Zawód niewymieniony w załączniku I]”.
7. Posiadacz niebieskiej karty UE jest w okresie jej ważności uprawniony do:
 - a) wjazdu, ponownego wjazdu i pobytu na terytorium państwa członkowskiego, które wydało niebieską kartę UE; oraz
 - b) korzystania z praw ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 10

Wnioski o przyjęcie

1. Państwa członkowskie określają, czy wnioski o niebieską kartę UE mają być składane przez obywatela państwa trzeciego czy przez pracodawcę. Alternatywnie państwa członkowskie mogą zezwolić na składanie wniosków zarówno przez obywatela państwa trzeciego, jak i przez pracodawcę.

2. Wniosek o niebieską kartę UE jest rozpatrywany i analizowany wtedy, gdy dany obywatel państwa trzeciego przebywa poza terytorium państwa członkowskiego, przez które chce zostać przyjęty, lub wtedy, gdy przebywa już na jego terytorium na podstawie ważnego dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, państwo członkowskie może zaakceptować, zgodnie ze swoim prawem krajowym, wniosek o niebieską kartę UE złożony przez obywatela państwa trzeciego, który nie posiada ważnego dokumentu pobytowego ani wizy długoterminowej, ale który przebywa legalnie na jego terytorium.

Artykuł 11

Gwarancje proceduralne

1. Właściwe organy danych państw członkowskich wydają decyzję w sprawie wniosku o niebieską kartę UE i powiadamiają o niej wnioskodawcę na piśmie, zgodnie z procedurami powiadamiania ustanowionymi w prawie tego państwa członkowskiego. Decyzję tę wydaje się i powiadamia o niej wnioskodawcę jak najszybciej, nie później jednak niż 90 dni po dacie złożenia kompletnego wniosku.

Jeżeli pracodawca został zatwierdzony zgodnie z art. 13, decyzję w sprawie wniosku o niebieską kartę UE wydaje się i powiadamia o niej wnioskodawcę jak najszybciej, nie później jednak niż 30 dni po dacie złożenia kompletnego wniosku.

2. Jeżeli dokumenty, które przedłożono, lub informacje, które przedstawiono, na uzasadnienie wniosku, są nieodpowiednie lub niekompletne, właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę o tym, jakie dodatkowe dokumenty lub informacje są wymagane, oraz wyznaczają rozsądny termin ich przedłożenia lub przedstawienia. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, wstrzymuje się do czasu otrzymania przez właściwe organy wymaganych dodatkowych dokumentów lub informacji. Jeżeli wymagane dodatkowe dokumenty lub informacje nie zostaną przedstawione w tym terminie, wniosek może zostać odrzucony.
3. O decyzji o odrzuceniu wniosku o niebieską kartę UE, cofnięciu niebieskiej karty UE lub odmowie odnowienia niebieskiej karty UE powiadamia się na piśmie danego obywatela państwa trzeciego i, w odpowiednich przypadkach, jego pracodawcę zgodnie z procedurami powiadamiania określonymi w odpowiednich przepisach prawa krajowego. W powiadomieniu podaje się uzasadnienie decyzji oraz właściwy organ, do którego można wnieść odwołanie, oraz termin wniesienia odwołania. Państwa członkowskie zapewniają skuteczny środek zaskarżenia tej decyzji, zgodnie z prawem krajowym.
4. Wnioskodawca może złożyć wniosek o odnowienie swojej niebieskiej karty UE przed upływem jej terminu ważności. Państwa członkowskie mogą ustanowić termin złożenia wniosku o odnowienie niebieskiej karty UE wynoszący nie więcej niż 90 dni przed upływem terminu jej ważności.

5. Jeżeli w trakcie procedury odnowienia niebieskiej karty UE upłynie termin jej ważności, państwa członkowskie zezwalają obywatelowi państwa trzeciego na pozostanie na ich terytorium, tak jakby byli oni posiadaczami niebieskiej karty UE, do czasu podjęcia przez właściwe organy decyzji w sprawie wniosku o odnowienie.
6. Jeżeli państwa członkowskie wydają krajowe dokumenty pobytowe do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, zapewniają posiadaczom niebieskiej karty UE takie same gwarancje proceduralne jak gwarancje proceduralne przewidziane w ich systemach krajowych, jeżeli gwarancje proceduralne w ramach takich systemów krajowych są korzystniejsze od gwarancji ustanowionych w ust. 1–5.

Artykuł 12

Oplaty

Państwa członkowskie mogą wymagać uiszczania opłat za obsługę wniosków zgodnie z niniejszą dyrektywą. Wysokość opłat nakładanych przez państwo członkowskie za rozpatrzenie wniosków nie może być nieproporcjonalna ani wygórowana.

Jeżeli państwa członkowskie wydają krajowe dokumenty pobytowe do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, nie mogą wymagać od wnioskodawców ubiegających się o niebieską kartę UE uiszczenia wyższych opłat niż opłaty nakładane na wnioskodawców ubiegających się o dokumenty krajowe.

Artykuł 13
Zatwierdzeni pracodawcy

1. Państwa członkowskie mogą ustanowić procedury zatwierdzania pracodawców zgodnie ze swoim prawem krajowym lub praktyką administracyjną do celów uproszczonej procedury uzyskiwania niebieskiej karty UE.

Jeżeli państwo członkowskie ustanowi takie procedury zatwierdzania, przekazuje ono odpowiednim pracodawcom jasne i przejrzyste informacje dotyczące, między innymi, warunków i kryteriów zatwierdzania, okresu ważności zatwierdzenia i konsekwencji wynikających z niespełnienia warunków zatwierdzania, w tym o możliwości cofnięcia lub nieodnowienia zatwierdzenia, jak również o mających zastosowanie karach.

Procedury zatwierdzania nie mogą powodować nieproporcjonalnych lub nadmiernych obciążeń administracyjnych ani kosztów po stronie pracodawców, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw.

2. Uproszczona procedura obejmuje rozpatrywanie wniosków zgodnie z art. 11 ust. 1 akapit drugi. Wnioskodawcy są zwolnieni z obowiązku przedłożenia lub przedstawienia jednego lub więcej dowodów, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) lub e) lub ust. 7.

3. Państwa członkowskie mogą odmówić zatwierdzenia pracodawcy zgodnie z ust. 1, w przypadku gdy została na niego nałożona kara za:
- a) zatrudnianie nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – zgodnie z dyrektywą 2009/52/WE;
 - b) nierejestrowaną pracę lub nielegalne zatrudnianie osób – na mocy prawa krajowego; lub
 - c) niewypełnianie swoich obowiązków prawnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, podatków, praw pracowniczych lub warunków pracy.

W każdej decyzji o odmowie zatwierdzenia pracodawcy uwzględnia się szczególne okoliczności danej sprawy, w tym czas, który upłynął od nałożenia kary, i respektuje zasadę proporcjonalności.

4. Państwa członkowskie mogą odmówić odnowienia zatwierdzenia pracodawcy lub zdecydować o cofnięciu tego zatwierdzenia, jeżeli pracodawca nie wywiązał się ze swoich obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie lub jeżeli zatwierdzenie zostało uzyskane w drodze oszustwa.
5. Jeżeli państwa członkowskie wydają krajowe dokumenty pobytowe do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji i ustanowiły procedury zatwierdzania pracodawców ułatwiające wydawanie takich dokumentów pobytowych, państwa te stosują takie same procedury zatwierdzania do wniosków o niebieską kartę UE, jeżeli procedury zatwierdzania do celów wydawania takich dokumentów są korzystniejsze od procedur ustanowionych w ust. 1–4.

Artykuł 14

Kary stosowane wobec pracodawców

1. Państwa członkowskie ustanawiają kary wobec pracodawców, którzy nie wywiązali się z obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie. Kary te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
2. Państwa członkowskie ustanawiają środki służące zapobieganiu ewentualnym nadużyciom niniejszej dyrektywy. Środki te obejmują monitorowanie, ocenę i, w stosownych przypadkach, kontrole zgodnie z prawem krajowym lub krajową praktyką administracyjną.

ROZDZIAŁ IV

PRAWA

Artykuł 15

Dostęp do rynku pracy

1. Posiadacze niebieskiej karty UE mają w danym państwie członkowskim dostęp do zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji na warunkach określonych w niniejszym artykule.

2. Podczas pierwszych 12 miesięcy legalnego zatrudnienia danej osoby będącej posiadaczem niebieskiej karty UE państwo członkowskie może:
- a) wymagać, aby o zmianie pracodawcy lub zmianie, która może mieć wpływ na spełnienie kryteriów przyjmowania określonych w art. 5, powiadamiano właściwe organy w tym państwie członkowskim, zgodnie z procedurami ustanowionymi w prawie krajowym; oraz
 - b) zastrzec, że zmiana pracodawcy jest uzależniona od sprawdzenia sytuacji na rynku pracy, pod warunkiem że państwo członkowskie dokonuje takiego sprawdzenia zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a).

Przysługujące posiadaczowi niebieskiej karty UE prawo do zmiany zatrudnienia można zawiesić na nie więcej niż 30 dni, w trakcie których dane państwo członkowskie sprawdza, czy spełnione są warunki przyjmowania ustanowione w art. 5 i czy dane wolne stanowisko nie może zostać objęte przez osoby wymienione w art. 7 ust. 2 lit. a). Dane państwo członkowskie może sprzeciwić się zmianie zatrudnienia w tym 30-dniowym terminie.

3. Po upływie okresu 12 miesięcy, o którym mowa w ust. 2, państwa członkowskie mogą wyłącznie wymagać powiadamiania – zgodnie z procedurami ustanowionymi w prawie krajowym – o zmianie pracodawcy lub zmianie mającej wpływ na spełnienie kryteriów przyjmowania określonych w art. 5. Taki wymóg nie zawiesza prawa posiadacza niebieskiej karty UE do podjęcia i wykonywania nowego zatrudnienia.

4. W okresie, w którym posiadacz niebieskiej karty UE pozostaje bez zatrudnienia, zezwala się mu na poszukiwanie i podejmowanie zatrudnienia zgodnie z niniejszym artykułem. Posiadacz niebieskiej karty UE powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego pobytu, zgodnie z odpowiednimi procedurami krajowymi, o rozpoczęciu okresu pozostawania bez zatrudnienia oraz, w stosownych przypadkach, o zakończeniu tego okresu.
5. Bez uszczerbku dla kryteriów przyjmowania określonych w art. 5, państwa członkowskie mogą zezwolić posiadaczom niebieskiej karty UE na prowadzenie działalności na własny rachunek równoległe z działalnością prowadzoną w ramach zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, zgodnie z warunkami ustanowionymi w prawie krajowym. Nie ma to wpływu na uprawnienia państw członkowskich do ograniczenia zakresu dozwolonej działalności na własny rachunek.

Taka działalność na własny rachunek ma charakter uzupełniający w stosunku do głównej działalności prowadzonej przez daną osobę na podstawie niebieskiej karty UE.

6. Jeżeli państwa członkowskie wydają krajowe dokumenty pobytowe do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, gwarantują posiadaczom niebieskiej karty UE dostęp do działalności na własny rachunek na warunkach nie mniej korzystnych niż warunki przewidziane w odpowiednim systemie krajowym.
7. Bez uszczerbku dla kryteriów przyjmowania określonych w art. 5, państwa członkowskie mogą zezwolić posiadaczom niebieskiej karty UE na prowadzenie działalności zawodowej innej niż główna działalność prowadzona przez nich na podstawie niebieskiej karty UE, zgodnie z warunkami ustanowionymi w prawie krajowym.

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, państwo członkowskie może utrzymać w mocy ograniczenia w dostępie do zatrudnienia, zgodnie z obowiązującym prawem krajowym lub prawem Unii, pod warunkiem że takie działania w ramach tego zatrudnienia wiążą się przynajmniej sporadycznie ze sprawowaniem władzy publicznej i odpowiedzialnością za ochronę ogólnego interesu państwa lub jeżeli takie działania w ramach tego zatrudnienia zastrzeżone są dla obywateli tego państwa członkowskiego, obywateli Unii lub obywateli EOG.
9. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla zasady preferencji dla obywateli Unii w myśl odpowiednich aktów przystąpienia tam, gdzie mają one zastosowanie.

Artykuł 16

Równe traktowanie

1. Posiadacze niebieskiej karty UE traktowani są na równi z obywatelami państwa członkowskiego, które wydało niebieską kartę UE, w zakresie:
 - a) warunków zatrudnienia, w tym minimalnego wieku podjęcia pracy, oraz warunków pracy, w tym wynagrodzenia i zwolnienia, czasu pracy, urlopu i dni wolnych od pracy, jak również wymogów bezpieczeństwa i higieny pracy;
 - b) wolności stowarzyszania się i zrzeszania się oraz członkostwa w organizacjach reprezentujących pracowników lub pracodawców lub w organizacjach, których członkowie wykonują określony zawód, w tym w zakresie praw i świadczeń przyznawanych przez takie organizacje, bez uszczerbku dla krajowych przepisów dotyczących porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego;

- c) kształcenia i szkolenia zawodowego;
- d) uznawania dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji zawodowych zgodnie z odpowiednimi procedurami krajowymi;
- e) działów zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004; oraz
- f) dostępu do towarów i usług oraz zaopatrzenia w powszechnie dostępne towary i usługi, w tym dostępu do procedur uzyskiwania praw do lokali mieszkalnych, a także do usług informacyjnych i usług w zakresie poradnictwa świadczonych przez urzędy pracy.

2. W odniesieniu do ust. 1 lit. c) państwa członkowskie mogą ograniczyć równe traktowanie w zakresie stypendiów i pożyczek na naukę i utrzymanie lub innych stypendiów i pożyczek odnoszących się do kształcenia na poziomie średnim i wyższym oraz szkolenia zawodowego. Dostęp do kształcenia na poziomie wyższym i policealnym może podlegać szczególnym warunkom wstępnym zgodnie z prawem krajowym.

W odniesieniu do ust. 1 lit. f) państwa członkowskie mogą ograniczyć równe traktowanie w zakresie procedur uzyskiwania praw do lokali mieszkalnych. Nie narusza to swobody zawierania umów zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym.

3. Posiadacze niebieskiej karty UE, którzy przenoszą się do państwa trzeciego, lub pozostali przy życiu członkowie ich rodzin, którzy przebywają w państwie trzecim i wywodzą swoje prawa od posiadacza niebieskiej karty UE, otrzymują ustawowe świadczenia emerytalno-rentowe z tytułu podeszłego wieku, inwalidztwa i śmierci na podstawie poprzedniego zatrudnienia posiadacza niebieskiej karty UE, które zostały nabyte zgodnie z ustawodawstwem, o którym mowa w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, na tych samych warunkach i w tej samej wysokości co obywatele danego państwa członkowskiego, w przypadku gdy tacy obywatele przenoszą się do państwa trzeciego.
4. Prawo do równego traktowania ustanowione w ust. 1 nie narusza prawa państwa członkowskiego do cofnięcia niebieskiej karty UE lub do odmowy jej odnowienia zgodnie z art. 8.
5. Niniejszego artykułu nie stosuje się do posiadaczy niebieskiej karty UE, którzy w danym państwie członkowskim korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii.
6. Niniejszy artykuł stosuje się do posiadaczy niebieskiej karty UE, którzy są beneficjentami ochrony międzynarodowej, wyłącznie wtedy, gdy przebywają w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, które przyznało im ochronę międzynarodową.
7. Jeżeli państwa członkowskie wydają krajowe dokumenty pobytowe do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, zapewniają one posiadaczom niebieskiej karty UE takie same prawa w zakresie równego traktowania jak prawa zapewniane posiadaczom krajowych dokumentów pobytowych, jeżeli takie prawa w zakresie równego traktowania są korzystniejsze od praw określonych w niniejszym artykule.

Artykuł 17
Członkowie rodziny

1. Dyrektywę 2003/86/WE stosuje się z zastrzeżeniem odstępstw ustanowionych w niniejszym artykule.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 i art. 8 dyrektywy 2003/86/WE, łączenia rodzin nie można uzależniać od tego, czy istnieją uzasadnione przypuszczenia, że posiadacz niebieskiej karty UE uzyska prawo stałego pobytu, od posiadania dokumentu pobytowego o okresie ważności wynoszącym przynajmniej jeden rok, ani od tego, czy upłynął minimalny okres jego pobytu.
3. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 1 akapit trzeci oraz art. 7 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2003/86/WE, warunki i środki dotyczące integracji, o których mowa w tych przepisach, mogą być stosowane wyłącznie od momentu, w którym dane osoby uzyskały prawo do łączenia rodzin.
4. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 2003/86/WE, jeżeli spełnione są warunki łączenia rodzin, a kompletne wnioski zostały złożone jednocześnie, decyzje w sprawie wniosków członków rodziny wydaje się i powiadamia o niej w tym samym czasie co decyzje w sprawie wniosku o niebieską kartę UE. Jeżeli członkowie rodziny dołączają do posiadacza niebieskiej karty UE po przyznaniu niebieskiej karty UE oraz gdy spełnione są warunki łączenia rodzin, decyzję wydaje się i powiadamia o niej jak najszybciej, nie później jednak niż 90 dni po dacie złożenia kompletnego wniosku. Art. 11 ust. 2 i 3 niniejszej dyrektywy stosuje się odpowiednio.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 13 ust. 2 i 3 dyrektywy 2003/86/WE, okres ważności dokumentów pobytowych członków rodziny jest taki sam jak okres ważności niebieskiej karty UE, o ile pozwala na to okres ważności ich dokumentów podróży.
6. Na zasadzie odstępstwa od art. 14 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE, państwa członkowskie nie stosują żadnych ograniczeń czasowych w odniesieniu do dostępu do rynku pracy dla członków rodziny. Na zasadzie odstępstwa od art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy i bez uszczerbku dla ograniczeń, o których mowa w art. 15 ust. 8 niniejszej dyrektywy, członkowie rodziny mają w danym państwie członkowskim dostęp do podejmowania pracy najemnej i na własny rachunek zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie na mocy prawa krajowego.
7. Na zasadzie odstępstwa od art. 15 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE, przy obliczaniu czasu trwania pobytu niezbędnego do uzyskania niezależnego dokumentu pobytowego uwzględnia się okres pobytu w innych państwach członkowskich. Państwa członkowskie mogą wymagać dwuletniego okresu legalnego i nieprzerwanego pobytu na terytorium państwa członkowskiego, w którym złożony został wniosek o niezależny dokument pobytowy, bezpośrednio przed złożeniem odpowiedniego wniosku.
8. Niniejszego artykułu nie stosuje się do członków rodzin posiadaczy niebieskiej karty UE, którzy w danym państwie członkowskim korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii.
9. Niniejszy artykuł stosuje się do członków rodzin posiadaczy niebieskiej karty UE, którzy są beneficjentami ochrony międzynarodowej, wyłącznie wtedy, gdy ci posiadacze niebieskiej karty UE przebywają w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie, które przyznało im ochronę międzynarodową.

10. Jeżeli państwa członkowskie wydają krajowe dokumenty pobytowe do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, zapewniają one posiadaczom niebieskiej karty UE i członkom ich rodzin takie same prawa jak prawa zapewniane posiadaczom krajowych dokumentów pobytowych i członkom ich rodzin, jeżeli takie prawa są korzystniejsze od praw określonych w niniejszym artykule.

Artykuł 18

Przyznawanie statusu długoterminowych rezydentów UE posiadaczom niebieskiej karty UE

1. Dyrektywę 2003/109/WE stosuje się z zastrzeżeniem odstępstw ustanowionych w niniejszym artykule.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/109/WE, posiadacz niebieskiej karty UE, który skorzystał z możliwości przewidzianej w art. 21 niniejszej dyrektywy, może łączyć okresy pobytu w różnych państwach członkowskich w celu spełnienia wymogu dotyczącego czasu trwania pobytu, pod warunkiem że posiadacz niebieskiej karty UE:
 - a) przebywał legalnie i nieprzerwanie na terytorium państw członkowskich przez liczbę lat wymaganą na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/109/WE w charakterze posiadacza niebieskiej karty UE, krajowego dokumentu pobytowego do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, zezwolenia dla naukowców lub, w stosownych przypadkach, zezwolenia dla studentów zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE lub w charakterze beneficjenta ochrony międzynarodowej; oraz

- b) bezpośrednio przed złożeniem odpowiedniego wniosku przebywał legalnie i nieprzerwanie przez okres dwóch lat na terytorium państwa członkowskiego, w którym złożył wniosek o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego UE, w charakterze posiadacza niebieskiej karty UE.
3. Do celów obliczenia czasu trwania legalnego i nieprzerwanego pobytu w Unii, o którym mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, i na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 3 akapit pierwszy dyrektywy 2003/109/WE, okresy nieobecności na terytorium danego państwa członkowskiego nie przerywają czasu trwania legalnego i nieprzerwanego pobytu w Unii, jeżeli są krótsze niż 12 kolejnych miesięcy i nie przekraczają w sumie osiemnastu miesięcy w ramach tego czasu trwania.
4. Na zasadzie odstępstwa od art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2003/109/WE, państwa członkowskie przedłużają do 24 kolejnych miesięcy okres nieobecności na terytorium Unii, przez jaki może być nieobecny rezydent długoterminowy UE będący posiadaczem długoterminowego dokumentu pobytowego, w którym zamieszczono uwagę, o której mowa w art. 19 ust. 2 niniejszej dyrektywy, i członkowie jego rodziny, którym przyznano status rezydenta długoterminowego UE.
5. Art. 16 ust. 1 lit. f), art. 16 ust. 3, art. 20 oraz, w stosownych przypadkach, art. 17 i 22 stosuje się do posiadaczy długoterminowego dokumentu pobytowego, w którym zamieszczono uwagę, o której mowa w art. 19 ust. 2.

6. Jeżeli rezydent długoterminowy UE posiadający długoterminowy dokument pobytowy, w którym zamieszczono uwagę, o której mowa w art. 19 ust. 2 niniejszej dyrektywy, korzysta z prawa do przeniesienia się do drugiego państwa członkowskiego zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 2003/109/WE, nie stosuje się art. 14 ust. 3 i 4 tej dyrektywy. Drugie państwo członkowskie może zastosować środki zgodnie z art. 21 ust. 8 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 19

Długoterminowy dokument pobytowy

1. Państwa członkowskie wydają posiadaczom niebieskiej karty UE, którzy spełniają warunki nabycia statusu rezydenta długoterminowego UE określone w art. 18 niniejszej dyrektywy, dokument pobytowy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1030/2002.
2. W dokumencie pobytowym, o którym mowa w ust. 1, pod nagłówkiem „Uwagi”, państwa członkowskie wpisują wyrazy „Były posiadacz niebieskiej karty UE”.

ROZDZIAŁ V

MOBILNOŚĆ POMIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI

Artykuł 20

Mobilność krótkoterminowa

1. Jeżeli obywatel państwa trzeciego, który posiada ważną niebieską kartę UE wydaną przez państwo członkowskie stosujące w pełni dorobek Schengen, wjeżdża na terytorium co najmniej jednego drugiego państwa członkowskiego i przebywa na nim przez okres nieprzekraczający 90 dni w każdym okresie 180-dniowym w celu wykonywania działalności zawodowej, drugie państwo członkowskie nie wymaga żadnych innych zezwoleń na wykonywanie takiej działalności oprócz niebieskiej karty UE.

2. Obywatel państwa trzeciego, który posiada ważną niebieską kartę UE wydaną przez państwo członkowskie niestosujące w pełni dorobku Schengen, ma prawo do wjazdu i pobytu w celu prowadzenia działalności zawodowej na terytorium co najmniej jednego drugiego państwa członkowskiego przez okres nieprzekraczający 90 dni w każdym okresie 180-dniowym na podstawie niebieskiej karty UE oraz ważnego dokumentu podróży. W przypadku gdy posiadacz niebieskiej karty UE przekracza granicę wewnętrzną, na której nie zniesiono jeszcze kontroli, na terytorium drugiego państwa członkowskiego stosującego w pełni dorobek Schengen, to drugie państwo członkowskie może wymagać od posiadacza niebieskiej karty UE przedstawienia dowodów na to, że pobyt ma na celu prowadzenie działalności zawodowej. Drugie państwo członkowskie nie wymaga żadnych innych zezwoleń na prowadzenie takiej działalności zawodowej poza niebieską kartą UE.

Artykuł 21
Mobilność długoterminowa

1. Po 12 miesiącach legalnego pobytu w pierwszym państwie członkowskim w charakterze posiadacza niebieskiej karty UE, obywatel państwa trzeciego jest uprawniony do wjazdu, pobytu i podjęcia pracy na terytorium drugiego państwa członkowskiego do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji na podstawie niebieskiej karty UE i ważnego dokumentu podróży, na warunkach określonych w niniejszym artykule.
2. Jeżeli niebieska karta UE została wydana przez państwo członkowskie niestosujące w pełni dorobku Schengen, a jej posiadacz przekracza, w celu długotrwałej mobilności, granicę wewnętrzną, na której nie zniesiono jeszcze kontroli, na terytorium drugiego państwa członkowskiego stosującego w pełni dorobek Schengen, to drugie państwo członkowskie może wymagać od posiadacza niebieskiej karty UE przedłożenia ważnej niebieskiej karty UE wydanej przez pierwsze państwo członkowskie oraz umowy o pracę lub wiążącej oferty pracy dotyczącej zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji na okres co najmniej sześciu miesięcy w tym drugim państwie członkowskim.
3. Jak najszybciej i nie później niż jeden miesiąc od wjazdu na terytorium drugiego państwa członkowskiego posiadacz niebieskiej karty UE składa we właściwych organach tego państwa członkowskiego wniosek o niebieską kartę UE. Dołącza on do tego wniosku wszystkie dokumenty poświadczające spełnienie względem drugiego państwa członkowskiego warunków, o których mowa w ust. 4. Państwa członkowskie określają, czy wnioski mają być składane przez obywatela państwa trzeciego, czy przez pracodawcę. Alternatywnie państwa członkowskie mogą zezwolić na składanie wniosków zarówno przez obywatela państwa trzeciego, jak i przez pracodawcę.

Posiadaczowi niebieskiej karty UE zezwala się na podjęcie pracy w drugim państwie członkowskim nie później niż 30 dni po dacie złożenia kompletnego wniosku.

Wniosek może być zostać złożony we właściwych organach drugiego państwa członkowskiego, podczas gdy posiadacz niebieskiej karty UE w dalszym ciągu przebywa na terytorium pierwszego państwa członkowskiego.

4. Do celów wniosku, o którym mowa w ust. 3, wnioskodawca przedkłada:
- a) ważną niebieską kartę UE wydaną przez pierwsze państwo członkowskie;
 - b) ważną umowę o pracę lub, zgodnie z tym, co przewiduje prawo krajowe, wiążącą ofertę pracy dotyczącą zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji na okres co najmniej sześciu miesięcy w drugim państwie członkowskim;
 - c) w przypadku zawodów regulowanych – dokumenty poświadczające spełnienie warunków określonych w prawie krajowym w odniesieniu do wykonywania przez obywateli Unii zawodu regulowanego wskazanego w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy, zgodnie z tym, co przewiduje prawo krajowe;
 - d) ważny dokument podróży określony w prawie krajowym; oraz
 - e) dowód na osiągnięcie progu wynagrodzenia ustalonego w drugim państwie członkowskim przy zastosowaniu art. 5 ust. 3 lub, w stosownych przypadkach, art. 5 ust. 4 lub 5.

W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. c), do celów ubiegania się o niebieską kartę UE w drugim państwie członkowskim posiadacze niebieskiej karty UE są traktowani na równi z obywatelami Unii w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych, zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii i prawem krajowym.

W przypadku zawodów nieregulowanych, jeżeli pierwsze państwo członkowskie wydało niebieską kartę UE na podstawie wyższych umiejętności zawodowych dla zawodów niewymienionych w załączniku I, od wnioskodawcy można wymagać przedłożenia dokumentów poświadczających wyższe kwalifikacje zawodowe w związku z pracą, którą ma wykonywać, zgodnie z prawem drugiego państwa członkowskiego.

5. Do celów wniosku, o którym mowa w ust. 3, państwo członkowskie może wymagać od wnioskodawcy:
- a) w przypadku zawodów nieregulowanych, jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE pracował w pierwszym państwie członkowskim krócej niż dwa lata – przedłożenia dokumentów poświadczających wyższe kwalifikacje zawodowe w związku z pracą, którą ma wykonywać, zgodnie z tym, co przewiduje prawo krajowe;
 - b) przedstawienia dowodów na to, że został on objęty lub, jeżeli przewiduje to prawo krajowe, złożył wniosek o objęcie go ubezpieczeniem zdrowotnym chroniącym przed wszystkimi rodzajami ryzyka, od którego zazwyczaj ubezpieczeni są obywatele danego państwa członkowskiego, i ważnym przez okresy, w których takie ubezpieczenie lub związane z nim świadczenia nie przysługują wnioskodawcy w związku z zawartą umową o pracę ani nie wynikają z tej umowy.

6. Drugie państwo członkowskie odrzuca wniosek o niebieską kartę UE, jeżeli:
- a) nie są spełnione wymogi ust. 4;
 - b) przedłożone dokumenty zostały uzyskane w drodze oszustwa, podrobione lub przerobione;
 - c) zatrudnienie nie jest zgodne z warunkami zgodnie z mającym zastosowanie prawem, określonymi w układach zbiorowych lub ustanowionymi w drodze praktyk, o których mowa w art. 5 ust. 2;
 - d) posiadacz niebieskiej karty UE stanowi zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego.
7. W odniesieniu do procedur rozpatrywania wniosków do celów mobilności długoterminowej stosuje się odpowiednio gwarancje proceduralne określone w art. 11 ust. 2 i 3. Bez uszczerbku dla ust. 4 niniejszego artykułu, w decyzji o odrzuceniu wniosku dotyczącego mobilności długoterminowej uwzględnia się szczególne okoliczności danej sprawy i respektuje zasadę proporcjonalności.
8. Drugie państwo członkowskie może odrzucić wniosek o niebieską kartę UE na podstawie sprawdzenia dokonanego zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a) wyłącznie jeżeli to państwo członkowskie dokonuje takich sprawdzeń, kiedy jest pierwszym państwem członkowskim.

9. Drugie państwo członkowskie wydaje decyzję w sprawie wniosku o niebieską kartę UE, którą:

- a) jeżeli warunki dotyczące mobilności określone w niniejszym artykule zostały spełnione –wydaje ono niebieską kartę UE oraz zezwala obywatelowi państwa trzeciego na pobyt na swoim terytorium do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji; albo
- b) jeżeli warunki dotyczące mobilności określone w niniejszym artykule nie zostały spełnione –odrzuca ono wniosek oraz nakazuje wnioskodawcy i członkom jego rodziny opuszczenie jego terytorium zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym.

W drodze odstępstwa od art. 11 ust. 1 drugie państwo członkowskie jak najszybciej powiadamia na piśmie wnioskodawcę i pierwsze państwo członkowskie o swojej decyzji, nie później jednak niż 30 dni po dacie złożenia kompletnego wniosku.

W wyjątkowych i należycie uzasadnionych okolicznościach związanych ze złożonym charakterem wniosku, państwo członkowskie może przedłużyć termin, o którym mowa w akapicie drugim, o 30 dni. Państwo członkowskie informuje wnioskodawcę o przedłużeniu terminu nie później niż 30 dni po dacie złożenia kompletnego wniosku.

W skierowanym do pierwszego państwa członkowskiego powiadomieniu drugie państwo członkowskie wskazuje podstawy odrzucenia wniosku, o których mowa w ust. 6 lit. b) i d).

10. Jeżeli termin ważności niebieskiej karty UE wydanej przez pierwsze państwo członkowskie upłynie w trakcie procedury rozpatrywania wniosku, drugie państwo członkowskie może wydać tymczasowy krajowy dokument pobytowy lub równoważne zezwolenie uprawniające wnioskodawcę do legalnego przebywania na jego terytorium do czasu podjęcia decyzji w sprawie wniosku przez właściwe organy.
11. W przypadku gdy posiadacz niebieskiej karty UE oraz, w stosownych przypadkach, członkowie jego rodziny korzystają po raz drugi i kolejny z możliwości przeniesienia się do innego państwa członkowskiego na podstawie niniejszego artykułu i art. 22, przez „pierwsze państwo członkowskie” należy rozumieć państwo członkowskie, z którego osoba ta się przenosi, a przez „drugie państwo członkowskie” – państwo członkowskie, w którym ubiega się ona o prawo pobytu. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu, posiadacz niebieskiej karty UE może przenieść się do innego państwa członkowskiego po raz drugi po upływie sześciu miesięcy legalnego pobytu w pierwszym państwie członkowskim w charakterze posiadacza niebieskiej karty UE.

Artykuł 22

Pobyt członków rodziny w drugim państwie członkowskim

1. Jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE przenosi się do drugiego państwa członkowskiego zgodnie z art. 21, a rodzina posiadacza niebieskiej karty UE została już założona w pierwszym państwie członkowskim, członkowie jego rodziny są uprawnieni, aby mu towarzyszyć lub do niego dołączyć.

W przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, stosuje się dyrektywę 2003/86/WE i art. 17 niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem odstępstw ustanowionych w ust. 2–7 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy rodzina nie została jeszcze założona w pierwszym państwie członkowskim, stosuje się art. 17 niniejszej dyrektywy.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 13 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE członkowie rodziny posiadacza niebieskiej karty UE są uprawnieni do wjazdu i pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego na podstawie ważnych dokumentów pobytowych, które otrzymali w pierwszym państwie członkowskim jako członkowie rodziny posiadacza niebieskiej karty UE.

Jeżeli dokumenty pobytowe członków rodziny zostały wydane przez państwo członkowskie niestosujące w pełni dorobku Schengen, a ci członkowie rodziny dołączają do posiadacza niebieskiej karty UE, przekraczając granicę wewnętrzną, na której nie zniesiono jeszcze kontroli, w celu przeniesienia się do drugiego państwa członkowskiego stosującego w pełni dorobek Schengen, to drugie państwo członkowskie może wymagać od członków rodziny przedłożenia dokumentów pobytowych, które otrzymali w pierwszym państwie członkowskim jako członkowie rodziny posiadacza niebieskiej karty UE.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 3 dyrektywy 2003/86/WE, nie później niż jeden miesiąc od wjazdu na terytorium drugiego państwa członkowskiego, członkowie rodziny lub posiadacz niebieskiej karty UE składają we właściwych organach tego państwa członkowskiego, zgodnie z przepisami krajowymi, wniosek o dokument pobytowy dla członka rodziny.

W przypadkach gdy okres ważności dokumentu pobytowego członka rodziny wydany przez pierwsze państwo członkowskie upływa w trakcie tej procedury lub dokument ten nie uprawnia już jego posiadacza do legalnego pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego, drugie państwo członkowskie zezwala temu członkowi rodziny na pozostanie na swoim terytorium do czasu, gdy właściwe organy drugiego państwa członkowskiego podejmą decyzję w sprawie wniosku, jeżeli to konieczne, poprzez wydanie tymczasowego krajowego dokumentu pobytowego lub równoważnego zezwolenia.

4. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 2 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE drugie państwo członkowskie może wymagać od członków rodziny, aby wraz z wnioskiem o dokument pobytowy przedłożyli lub przedstawili:
- a) dokument pobytowy z pierwszego państwa członkowskiego oraz ważny dokument podróży lub ich uwierzytelnione odpisy;
 - b) dowód na to, że w pierwszym państwie członkowskim przebywali oni w charakterze członków rodziny posiadacza niebieskiej karty UE;
 - c) dokumenty dowodowe, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/86/WE.

5. Jeżeli warunki określone w niniejszym artykule są spełnione, a wnioski złożono jednocześnie, drugie państwo członkowskie wydaje dokumenty pobytowe członkom rodziny w tym samym czasie co niebieską kartę UE.

Na zasadzie odstępstwa od art. 17 ust. 4 niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy określone w niniejszym artykule warunki zostały spełnione, a członkowie rodziny posiadacza niebieskiej karty UE dołączają do niego po przyznaniu mu niebieskiej karty UE, dokumenty pobytowe dla członków rodziny przyznaje się nie później niż 30 dni po dacie złożenia kompletnego wniosku.

W należycie uzasadnionych okolicznościach związanych ze złożonym charakterem wniosku, państwa członkowskie mogą przedłużyć termin, o którym mowa w akapicie drugim, o maksymalnie 30 dni.

6. Niniejszy artykuł stosuje się do członków rodziny posiadaczy niebieskiej karty UE, którzy są beneficjentami ochrony międzynarodowej, wyłącznie wtedy, gdy ci posiadacze niebieskiej karty UE przenoszą się w celu pobytu w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie, które przyznało im ochronę międzynarodową.
7. Niniejszego artykułu nie stosuje się do członków rodziny posiadaczy niebieskiej karty UE, którzy na terytorium drugiego państwa członkowskiego korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się na mocy prawa Unii.

Artykuł 23

Zabezpieczenia i kary w przypadku mobilności

1. Niezależnie od art. 8 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a), jeżeli posiadacz niebieskiej karty przeniósł się do innego państwa członkowskiego na podstawie art. 21, pierwsze państwo członkowskie nie może cofnąć niebieskiej karty UE, dopóki drugie państwo członkowskie nie podejmie decyzji w sprawie wniosku dotyczącego mobilności długoterminowej.
2. Jeżeli drugie państwo członkowskie odrzuci wniosek o niebieską kartę UE zgodnie z art. 21 ust. 9 lit. b), pierwsze państwo członkowskie zezwala – na wniosek drugiego państwa członkowskiego – na ponowny wjazd posiadacza niebieskiej karty UE i, w stosownych przypadkach, członków jego rodziny, bez formalności i bez zwłoki. Dotyczy to także przypadków, w których podczas rozpatrywania wniosku upłynął termin ważności niebieskiej karty UE wydanej przez pierwsze państwo członkowskie lub karta taka została cofnięta.
3. Posiadacz niebieskiej karty UE lub pracodawca w drugim państwie członkowskim może zostać obciążony kosztami związanymi z ponownym wjazdem posiadacza niebieskiej karty UE i członków jego rodziny, o którym mowa w ust. 2.
4. Państwa członkowskie mogą zgodnie z art. 14 ustanowić kary wobec pracodawcy posiadacza niebieskiej karty UE, jeżeli pracodawca ten jest odpowiedzialny za niespełnienie warunków mobilności określonych w niniejszym rozdziale.

5. Jeżeli państwo członkowskie cofa niebieską kartę UE, na której zamieszczono uwagę, o której mowa w art. 9 ust. 5, lub odmawia odnowienia takiej karty i podejmuje decyzję o wydaleniu obywatela państwa trzeciego, państwo to zwraca się do państwa członkowskiego wskazanego w tej uwadze, by potwierdziło, że dana osoba jest nadal beneficjentem ochrony międzynarodowej w tym państwie członkowskim. Państwo członkowskie wskazane w uwadze udziela odpowiedzi w terminie miesiąca po otrzymaniu wniosku o udzielenie informacji.

Jeżeli obywatel państwa trzeciego jest nadal beneficjentem ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim wskazanym w tej uwadze, osoba taka jest wydalana do tego państwa członkowskiego, które, bez uszczerbku dla mającego zastosowanie prawa Unii lub prawa krajowego oraz zasady jedności rodziny, natychmiast i bez formalności, zezwala na ponowny wjazd tej osoby i członków jej rodziny.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego niniejszego ustępu, państwo członkowskie, które wydało decyzję o wydaleniu, zachowuje prawo do wydalenia obywatela państwa trzeciego, zgodnie ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi, do państwa innego niż państwo członkowskie, które przyznało ochronę międzynarodową, w przypadku gdy warunki określone w art. 21 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE zostały spełnione odniesieniu do tego obywatela państwa trzeciego.

6. Jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE lub członekowie jego rodziny przekraczają granicę zewnętrzną państwa członkowskiego stosującego w pełni dorobek Schengen, państwo to dokonuje sprawdzenia w Systemie Informacyjnym Schengen zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399. Państwo to odmawia wjazdu osobom, w przypadku których w Systemie Informacyjnym Schengen dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu i pobytu.

ROZDZIAŁ VI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 24

Dostęp do informacji i monitorowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają osobom ubiegającym się o niebieską kartę UE łatwy dostęp do informacji dotyczących dokumentów dowodowych wymaganych do celów wniosku, jak również do informacji dotyczących warunków wjazdu i pobytu mających zastosowanie do obywateli państw trzecich objętym zakresem stosowania niniejszej dyrektywy i do członków ich rodzin, w tym ich praw i obowiązków oraz gwarancji proceduralnych. Informacje te obejmują informacje dotyczące progów wynagrodzenia ustalonych w danym państwie członkowskim zgodnie z art. 5 ust. 3, 4 i 5 oraz dotyczące obowiązujących opłat.

Informacje te obejmują również informacje dotyczące:

- a) rodzajów działalności zawodowej, do której podejmowania na terytorium danego państwa członkowskiego jest uprawniony posiadacz niebieskiej karty UE z innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 20;
- b) obowiązujących procedur uzyskiwania niebieskiej karty UE i dokumentów pobytowych członków rodziny w drugim państwie członkowskim, zgodnie z art. 21 i 22.

Jeżeli państwa członkowskie zdecydują o wprowadzeniu środków ustawowych lub regulacyjnych zgodnie z art. 6 lub o skorzystaniu z możliwości przewidzianej w art. 7 ust. 2 lit. a), przekazują one informacje o takich decyzjach w ten sam sposób. W informacji dotyczącej przypadków sprawdzenia sytuacji na rynku pracy zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a) wskazuje się, w stosownych przypadkach, odpowiednie sektory, zawody i regiony.

2. Jeżeli państwa członkowskie wydają krajowe dokumenty pobytowe do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, zapewniają taki sam dostęp do informacji dotyczących niebieskiej karty UE, jaki jest przewidziany w przypadku informacji dotyczących krajowych dokumentów pobytowych.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji następujące informacje co najmniej raz w roku, i za każdym, gdy informacje te ulegną zmianie:
 - a) wskaźnik, który został przez nie ustalony w celu określenia rocznych progów wynagrodzenia zgodnie z art. 5 ust. 3 lub, w stosownych przypadkach, art. 5 ust. 4 lub 5, oraz wynikające z niego kwoty nominalne;

- b) wykaz zawodów, do których stosuje się niższy próg wynagrodzenia zgodnie z art. 5 ust. 4;
- c) wykaz rodzajów dozwolonej działalności zawodowej do celów art. 20;
- d) w stosownych przypadkach – informacje dotyczące środków ustawowych lub regulacyjnych, o których mowa w art. 6;
- e) w stosownych przypadkach – informacje dotyczące przypadków sprawdzenia sytuacji na rynku pracy zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a).

Jeżeli państwa członkowskie odrzucają wnioski o niebieską kartę UE z uwagi na zasady etycznej rekrutacji zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. e), przekazują co roku Komisji i pozostałym państwom członkowskim informację o takich odrzuceniach wraz z ich uzasadnieniem w odniesieniu do danych państw i zawodów.

Państwa członkowskie informują Komisję o umowach z państwami trzecimi zawartych zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. e).

Artykuł 25
Dane statystyczne

1. Do dnia ... [cztery lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy], a następnie co roku, państwa członkowskie, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady¹, przekazują Komisji dane statystyczne dotyczące liczby obywateli państw trzecich, którym w poprzednim roku kalendarzowym przyznano niebieską kartę UE, oraz liczby obywateli, których wnioski w poprzednim roku kalendarzowym zostały odrzucone, wyszczególniając wnioski, które zostały uznane za niedopuszczalne na podstawie art. 6 niniejszej dyrektywy lub które zostały odrzucone na podstawie art. 7 ust. 2 lit. a)) niniejszej dyrektywy, a także dane statystyczne dotyczące liczby obywateli państw trzecich, którym w poprzednim roku kalendarzowym odnowiono niebieską kartę UE lub cofnięto tę kartę. Te dane statystyczne przedstawia się w podziale na: obywatelstwo, okres ważności zezwoleń, płeć i wiek oraz, jeżeli dane w tym zakresie są dostępne, zawód, wielkość przedsiębiorstwa pracodawcy oraz sektor gospodarki. Dane statystyczne dotyczące obywateli państw trzecich, którym przyznano niebieską kartę UE, należy ponadto przedstawić w podziale na: beneficjenci ochrony międzynarodowej, osoby korzystające z prawa do swobodnego przemieszczania się oraz osoby, które uzyskały status rezydenta długoterminowego UE w państwie członkowskim zgodnie z art. 18 niniejszej dyrektywy.

¹ Rozporządzenie (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 311/76 w sprawie zestawienia statystyk dotyczących pracowników cudzoziemców (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23).

W taki sam sposób przekazywane są dane statystyczne dotyczące przyjętych członków rodziny, z wyjątkiem informacji o ich zawodzie i sektorze gospodarki.

Dla posiadaczy niebieskiej karty UE oraz członków ich rodzin, którzy uzyskali dokumenty pobytowe w drugim państwie członkowskim zgodnie z art. 21 i 22 niniejszej dyrektywy, przekazywane informacje obejmują dodatkowo państwo członkowskie, w którym przebywali poprzednio.

2. Do celów wdrożenia art. 5 ust. 3, 4 i 5 niniejszej dyrektywy, należy odnosić się do danych przekazywanych przez państwa członkowskie Eurostatowi zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013¹ oraz, w stosownych przypadkach, do danych krajowych.

Artykuł 26

Wykaz zawodów zamieszczony w załączniku I

1. Zawody, w przypadku których wiedzę, umiejętności i kompetencje poświadczone liczbą wymaganych lat odpowiedniego doświadczenia zawodowego uznaje się do celów stosowania niebieskiej karty UE za równoważne z wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami poświadczonymi kwalifikacjami uzyskanymi w ramach kształcenia na poziomie wyższym, umieszcza się w wykazie zamieszczonym w załączniku I.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1).

2. Do dnia... [pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy], a następnie co dwa lata, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące swojej oceny wykazu zawodów zamieszczonego w załączniku I, z uwzględnieniem zmieniających się potrzeb na rynku pracy. Sprawozdania to sporządza się po zasięgnięciu opinii organów krajowych, na podstawie konsultacji społecznych, które obejmują partnerów społecznych. Na podstawie tych sprawozdań Komisja może, w stosownych przypadkach, przedłożyć wnioski ustawodawcze dotyczące zmiany załącznika I.

Artykuł 27

Sprawozdawczość

Do dnia ... [[pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy], a następnie co cztery lata, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich.

W sprawozdaniach tych ocenia się, w szczególności, oddziaływanie art. 5 i 13 i rozdziału V. Komisja proponuje zmiany, jakie uzna za niezbędne.

Komisja ocenia w szczególności adekwatność progu wynagrodzenia ustalonego w art. 5 oraz odstępstw ustanowionych w tym artykule, uwzględniając między innymi zróżnicowanie sytuacji gospodarczej, sektorowej i geograficznej.

Artykuł 28

Współpraca punktów kontaktowych

1. Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe, które są odpowiedzialne za odbiór i przekazywanie informacji niezbędnych do wdrożenia art. 18, 20, 21 i 24 i które skutecznie ze sobą współpracują.
2. W szczególności punkty kontaktowe, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, skutecznie współpracują z zainteresowanymi stronami z sektorów: kształcenia, szkolenia, zatrudnienia i młodzieży oraz z innych istotnych dziedzin polityki w zakresie rozwiązań dotyczących walidacji, niezbędnych do wdrożenia art. 5 ust.1 lit. b).
3. Państwa członkowskie zapewniają odpowiednią współpracę w zakresie wymiany informacji, o których mowa w ust. 1. Państwa członkowskie przyznają pierwszeństwo wymianie informacji drogą elektroniczną.

Artykuł 29

Zmiana dyrektywy (UE) 2016/801

W dyrektywie (UE) nr 2016/801 art. 2 ust. 2 lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) którzy ubiegają się o prawo pobytu w państwie członkowskim do celów zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji w rozumieniu dyrektywy (UE) 2021/...⁺”.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)2021/... z dnia ... w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz uchylecia dyrektywy Rady 2009/50/WE (Dz.U. ... z ..., s. ...).⁺⁺

Artykuł 30

Uchylenie dyrektywy 2009/50/WE

Dyrektywa 2009/50/WE traci moc ze skutkiem od dnia ... [dwa lata + 1 dzień od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku II.

⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer niniejszej dyrektywy.

⁺⁺ Dz.U.: proszę wstawić numer, datę i odniesienie do publikacji w Dz.U niniejszej dyrektywy.

Artykuł 31
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia ... [dwa lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektywy uchylonej niniejszą dyrektywą traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Sposób dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 32
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 33
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz zawodów, o których mowa w art. 2 pkt 9

Kierownicy i specjaliści do spraw technologii informacyjno-komunikacyjnych, którzy uzyskali co najmniej trzyletnie odpowiednie doświadczenie zawodowe w okresie siedmiu lat przed złożeniem wniosku o niebieską kartę UE, należący do następujących grup zgodnie z klasyfikacją ISCO-08:

- 1) 133 Kierownicy do spraw usług technologii informacyjno-komunikacyjnych;
 - 2) 25 Specjaliści do spraw technologii informacyjno-komunikacyjnych.
-

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Dyrektywa 2009/50/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2 lit. a)	art. 2 pkt 1
art. 2 lit. b)	art. 2 pkt 2
art. 2 lit. c)	art. 2 pkt 3
art. 2 lit. d)	art. 2 pkt 4
art. 2 lit. e)	art. 2 pkt 5
art. 2 lit. f)	art. 2 pkt 6
art. 2 lit. g)	art. 2 pkt 7 i 9
art. 2 lit. h)	art. 2 pkt 8
art. 2 lit. i)	art. 2 pkt 10
art. 2 lit. j)	art. 2 pkt 11
-	art. 2 pkt 12
-	art. 2 pkt 13
-	art. 2 pkt 14
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1
art. 3 ust. 2, zdanie wprowadzające	art. 3 ust. 2, zdanie wprowadzające
art. 3 ust. 2 lit. a)	art. 3 ust. 2 lit. a)
art. 3 ust. 2 lit. b)	-
art. 3 ust. 2 lit. c)	art. 3 ust. 2 lit. b)
art. 3 ust. 2 lit. d)	art. 3 ust. 2 lit. c)
art. 3 ust. 2 lit. e)	-
art. 3 ust. 2 lit. f)	art. 3 ust. 2 lit. d)
art. 3 ust. 2 lit. g)	art. 3 ust. 2 lit. e)

Dyrektywa 2009/50/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 3 ust. 2 lit. h)	-
art. 3 ust. 2 ust. i)	art. 3 ust. 2 lit. f)
art. 3 ust. 2 lit. j)	art. 3 ust. 2 lit. g)
art. 3 ust. 2, akapit ostatni	art. 3 ust. 2 lit. h)
art. 3 ust. 3	art. 7 ust. 2 lit. e)
art. 3 ust. 4	art. 3 ust. 3
art. 4 ust. 1, zdanie wprowadzające	art. 4 ust. 1, zdanie wprowadzające
art. 4 ust. 1 lit. a)	art. 4 ust. 1 lit. a)
art. 4 ust. 1 lit. b)	art. 4 ust. 1 lit. b)
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 2
art. 5 ust. 1, zdanie wprowadzające	art. 5 ust. 1, zdanie wprowadzające
art. 5 ust. 1 lit. a)	art. 5 ust. 1 lit. a)
art. 5 ust. 1 lit. b)	art. 5 ust. 1 lit. c)
art. 5 ust. 1 lit. c)	art. 5 ust. 1 lit. b)
art. 5 ust. 1 lit. d)	art. 5 ust. 1 lit. d)
art. 5 ust. 1 lit. e)	art. 5 ust. 1 lit. e)
art. 5 ust. 1 lit. f)	art. 7 ust. 1 lit. c)
art. 5 ust. 2	art. 5 ust. 7, akapit pierwszy
art. 5 ust. 3	art. 5 ust. 3
art. 5 ust. 4	art. 5 ust. 2
art. 5 ust. 5	art. 5 ust. 4
-	art. 5 ust. 5
-	art. 5 ust. 6
-	art. 5 ust. 7, akapit drugi
art. 5 ust. 6	-

Dyrektywa 2009/50/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 6	art. 6
art. 7 ust. 1	art. 9 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 9 ust. 2
art. 7 ust. 3	art. 9 ust. 3
art. 7 ust. 4	art. 9 ust. 7
-	art. 9 ust. 4
-	art. 9 ust. 5
-	art. 9 ust. 6
art. 8 ust. 1	art. 7 ust. 1 lit. a) i b)
-	art. 7 ust. 1 lit. d)
art. 8 ust. 2	art. 7 ust. 2 lit. a)
art. 8 ust. 3	-
art. 8 ust. 4	art. 7 ust. 2 lit. e)
art. 8 ust. 5	art. 7 ust. 2 lit. d)
-	art. 7 ust. 2 lit. b)
-	art. 7 ust. 2 lit. c)
-	art. 7 ust. 3
art. 9 ust. 1, zdanie wprowadzające	art. 8 ust. 1, zdanie wprowadzające
art. 9 ust. 1 lit. a)	art. 8 ust. 1 lit. a)
art. 9 ust. 1 lit. b)	art. 8 ust. 1 lit. b), c) i d); art. 8 ust. 2 lit. d), e) i g)
art. 9 ust. 1 lit. c)	art. 8 ust. 2 lit. f)
art. 9 ust. 2	art. 8 ust. 3
art. 9 ust. 3, zdanie wprowadzające	art. 8 ust. 2, zdanie wprowadzające

Dyrektywa 2009/50/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 9 ust. 3 lit. a)	art. 8 ust. 2 lit. a)
-	art. 8 ust. 2 lit. b)
art. 9 ust. 3 lit. b)	art. 8 ust. 2 lit. c)
art. 9 ust. 3 lit. c)	-
art. 9 ust. 3 lit. d)	-
-	art. 8 ust. 2 lit. h)
-	art. 8 ust. 4
-	art. 8 ust. 6
-	art. 8 ust. 7
art. 10 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 10 ust. 2	art. 10 ust. 2
art. 10 ust. 3	art. 10 ust. 3
art. 10 ust. 4	-
art. 11 ust. 1, akapit pierwszy	art. 11 ust. 1, akapit pierwszy
art. 11 ust. 1, akapit drugi	-
-	art. 11 ust. 1, akapit drugi
art. 11 ust. 2	art. 11 ust. 2
art. 11 ust. 3	art. 11 ust. 3
-	art. 11 ust. 4
-	art. 11 ust. 5
-	art. 11 ust. 6
-	art. 12
-	art. 13
-	art. 14

Dyrektywa 2009/50/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 12 ust. 1	-
-	art. 15 ust. 1
art. 12 ust. 2	art. 15 ust. 2 i 3
art. 12 ust. 3 i 4	art. 15 ust. 8
art. 12 ust. 5	art. 15 ust. 9
-	art. 15 ust. 5, 6 i 7
art. 13 ust. 1	art. 8 ust. 5
art. 13 ust. 2 i 4	art. 15 ust. 4
art. 13 ust. 3	-
art. 14 ust. 1, zdanie wprowadzające	art. 16 ust. 1, zdanie wprowadzające
art. 14 ust. 1 lit. a)	art. 16 ust. 1 lit. a)
art. 14 ust. 1 lit. b)	art. 16 ust. 1 lit. b)
art. 14 ust. 1 lit. c)	art. 16 ust. 1 lit. c)
art. 14 ust. 1 lit. d)	art. 16 ust. 1 lit. d)
art. 14 ust. 1 lit. e)	art. 16 ust. 1 lit. e)
art. 14 ust. 1 lit. f)	art. 16 ust. 3
art. 14 ust. 1 lit. g)	art. 16 ust. 1 lit. f)
art. 14 ust. 1 lit. h)	-
art. 14 ust. 2, zdanie wprowadzające, lit. a), i akapit ostatni	art. 16 ust. 2
art. 14 ust. 2 lit. b)	-
art. 14 ust. 3	art. 16 ust. 4
art. 14 ust. 4	-
-	art. 16 ust. 5, 6 i 7

Dyrektywa 2009/50/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 15 ust. 1	art. 17 ust. 1
art. 15 ust. 2	art. 17 ust. 2
art. 15 ust. 3	art. 17 ust. 3
art. 15 ust. 4	art. 17 ust. 4
art. 15 ust. 5	art. 17 ust. 5
art. 15 ust. 6	art. 17 ust. 6
art. 15 ust. 7	art. 17 ust. 7
art. 15 ust. 8	-
-	art. 17 ust. 8, 9 i 10
art. 16 ust. 1	art. 18 ust. 1
art. 16 ust. 2	art. 18 ust. 2
art. 16 ust. 3	art. 18 ust. 3
art. 16 ust. 4	art. 18 ust. 4
art. 16 ust. 5	-
art. 16 ust. 6)	art. 18 ust. 5
-	art. 18 ust. 6)
art. 17 ust. 1	art. 19 ust. 1
art. 17 ust. 2	art. 19 ust. 2
-	art. 20
art. 18 ust. 1	art. 21 ust. 1
-	art. 21 ust. 2
art. 18 ust. 2	art. 21 ust. 3, pierwsze dwa akapity
art. 18 ust. 3	art. 21 ust. 3, akapit trzeci
art. 18 ust. 4	art. 21 ust. 9 i art. 23 ust. 2

Dyrektywa 2009/50/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 18 ust. 5	art. 21 ust. 10
art. 18 ust. 6	art. 23 ust. 3
art. 18 ust. 7	-
art. 18 ust. 8	art. 21 ust. 11
-	art. 21 ust. 4–8
art. 19 ust. 1	art. 22 ust. 1, akapit pierwszy
-	art. 22 ust. 2
art. 19 ust. 2	art. 22 ust. 3
art. 19 ust. 3	art. 22 ust. 4
art. 19 ust. 4	-
art. 19 ust. 5	art. 22 ust. 1, akapit drugi
art. 19 ust. 6	art. 22 ust. 1, akapit trzeci
-	art. 22 ust. 5, 6 i 7
-	art. 23 ust. 1, 4, 5 i 6
-	art. 24 ust. 1, akapit pierwszy i drugi
art. 20 ust. 1	art. 24 ust. 1, akapit trzeci
-	art. 24 ust. 2 i 3
art. 20 ust. 2	art. 25 ust. 1
art. 20 ust. 3	art. 25 ust. 2
-	art. 26
art. 21	art. 27
art. 22 ust. 1	art. 28 ust. 1
-	art. 28 ust. 2

Dyrektywa 2009/50/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 22 ust. 2	art. 28 ust. 3
-	art. 29
-	art. 30
art. 23	art. 31
art. 24	art. 32
art. 25	art. 33
